

TISKOVINA
Poštnina plačana pri pošti 1102 Ljubljana
Pošiljatelj Salve d. o. o. Ljubljana
0 000253 616515

**DON
BOSKO**

april 2021

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik,
Janez Krnc, Tilen Mlakar,
s. Lucija Nastran, Gašper Otrin

Lektorica Jerneja Kovšca

Grafična zasnova
in priprava za tisk Bos&Graf

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat

Založba Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada 9.500 izvodov

Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Boska in za druge namene
lahko nakažete na račun

SI56 0205 8026 2282 413

SKLIC **SI00 105**

NAMEN **Don Bosko**

FUNDACIJA DON BOSKO

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

SALEZIJANSKI VESTNIK je leta
1877 ustanovil sv. Janez Bosko.

Slovenski salezijanci so leta 1904
začeli izdajati glasilo Don Bosko.
Od 1907 do 1915 je izhajal z
imenom Salezijanska poročila,
od 1916 do 1944 pa z imenom
Salezijanski vestnik. Leta 1969 je
Salezijanski vestnik nadomestil
Zvon Marije Pomočnice, nato pa
je obnovljeni Salezijanski vestnik
ponovno izhajal od 1973 do 2016.
Od leta 2017 izhaja z imenom

DON BOSKO.

Po svetu izhaja
v 132 državah,
v 66 izdajah in
v 31 jezikih.

Delo postane

sodelovanje pri delu odrešenja,
priložnost, da pospešimo prihod
Kraljestva, da razvijamo svoje
možnosti in dobre lastnosti,
s tem da jih postavimo v službo
družbe in občestva.

PAPEŽ FRANČIŠEK, PATRIS CORDE

FOTO: SMP

Don Bosko o sv. Jožefu

≈ V molitveniku **Preskrbljeni mladenič** je zapisal: »Sveti Jožef, ki sta ga na zadnji poti spremljala Jezus in Marija, je postal zavetnik umirajočih. V življenju se zato zatekajmo k sv. Jožefu, da nam bo pomagal v trenutkih smrti.«

≈ Leta 1867 je objavil **Življenje sv. Jožefa**, v katerem je zbral dogodke iz evangelijev in drugih spisov o svetniku. Med drugim piše: »Ali verjamemo, da je med svetniki, ki jih častimo, sv. Jožef takoj za Marijo pri Bogu najmogočnejši od vseh in si zato zasluži naše zaupanje in poklon?«

≈ Don Bosko je v vseh cerkvah, ki jih je zgradil, enega od oltarjev vedno posvetil sv. Jožefu.

Don Bosko po svetu

Na **Japonskem** salezijanska družina izdaja Salezijanski vestnik z naslovom *Don Bosco no kaze*. Prva skupina devetih salezijancev je v deželo vzhajajočega sonca prišla 1926.

V **Paragvaju** Salezijanski vestnik izhaja 40 let. V zadnjem obdobju izide enkrat letno in prinaša najzanimivejše dogodke leta. Redno pa so dejavni na družbenih omrežjih.

Na **Polskem** za štiri inšpektori-je Salezijanski vestnik izhaja pod naslovom *Don Bosco*. Uredništvo je v Krakovu, izide do 11 števil letno v nakladi 10.000 izvodov.

VSI SMO DOBRODOŠLI

MIRJAM AVGUŠTIN
PREDSEDNICA IO ZAO

*Marija, ti, mati varuj nas,
ko bo preizkušenj čas!
Naj bomo vere glas,
hudega brani nas!*

Mati vsem (br. Jan Dominik Bogataj in Martina Ješovnik)

To je refren pesmi, ki sem si jo izbrala po izvolitvi za predsednico izvršnega odbora združenja animatorjev oratorija Slovenije ali bolj na kratko IO ZAO. Vem, naziv se sliši zelo učen, vendar vam moram priznati, da se pod nazivom skrivam le popolnoma nepopolno dekle, ki bi rada, da se mi pridružiš pri širjenju oratorijskega duha.

Sem Mirjam Avguštin iz župnije Leskovec pri Krškem, stara sem dobrih 21 let in sem izjemno navdušena nad veseljem, duhovnostjo in radostjo, ki jo predstavlja oratorij. Oratorij je, kot morda že veš, vzgojni počitniški program, ki se odvija po mnogih župnijah. Združuje mlade in malo manj mlade, ki si želijo ustvariti okolje, kjer se otroci in mladi lahko razvijajo in rastejo v veri.

Morda si že animator, morda celo voditelj, udeleženec ali eden zmed mnogih dobrotnikov, ki pripomorejo, da je oratorij to, kar je don Bosko ob pomoči Marije Pomočnice ustvaril in želel, da se širi po vseh koticah sveta. Iz tega razloga ti želim reči: hvala prav tebi, ki ta trenutek bereš Don Boska, hvala, da pomagaš širiti salezijansko karizmo, da daruješ svoj dragocen čas za druge. Verjamem tudi, da imaš mnogo idej in darov, ki bi jih bili v oratoriju Slovenije prav gotovo veseli. 😊

Zato te vabim, da se nam pridružiš na kakršen koli način. Lahko se vključiš v lokalni ZAO, morda napišeš kakšen predlog za izboljšavo, postaneš trener animatorjev, se pridružiš ekipi za duhovna vprašanja itd. Res bomo veseli tvojega doprinosa, zato ne čakaj. Pojdi na Google in vpiši Oratorij Slovenija ali Don Bosko Slovenija in že lahko

brskaš po spletnih straneh, kjer boš gotovo našel kakšno vsebino zase. Če pa se ti zdi, da kaj manjka, je to znak, da dodaš svoj odtis.

Sama dolgo nisem verjela, da sem dovolj dobra, kaj šele dovolj duhovno poglobljena za takšno okolje. A vedno bolj spoznavam, da smo dobrodošli prav vsi. Že sam Janez Bosko je pred mnogimi leti zbiral mlade fante, ki so prej živeli na ulicah in niso imeli dobrega pogleda na Cerkev, ter jim prikazal, kakšno veselje se skriva v krščanstvu. Pomagal jim je, da so postali najboljša verzija sebe. Tudi letošnji lik oratorija, Carlo Acutis, nam je lahko velik vzor, saj je verjel, da je treba čas dobro izkoristiti in je zato mnogokrat pomagal ubogim, brezdomcem ter popolnoma običajnim ljudem. V njem in mnogih drugih svetnikih in blaženih lahko najdemo navdih, da tudi mi odkrijemo svoje poslanstvo ter si med seboj pomagamo, da skupaj pridemo v nebesa. Carlo je nekoč dejal: »Življenje na tem svetu nam je dano zato, da bi rasli v dejavni ljubezni.« Zato dajmo vse od sebe sedaj, ko še imamo čas. Ker nam s skupnimi močmi ter zaščito Marije pomočnice prav gotovo uspe priti k Bogu.

Blaženi Carlo Acutis, prosi za nas.

Marija, pomoč kristjanov, prosi za nas.

ILUSTRACIJA: JUAN JUVANČIČ

RESNIČNO VSTAJENJE JE TISTO, KI SE DOTAKNE ŽIVLJENJA LJUDI IN JIH SPREMENI

ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, SDB
VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

VELIKONOČNA NEDELJA 1846

Ta zapis krasi fotografija vstalega Kristusa, ki je naslikan v Pinardijevi kapeli v Valdoccu. Revna lopa, ki jo je don Bosko najel leta 1846, je bila deležna mnogih predelav in je danes majhen, a dragocen prostor evharističnega češčenja. Lopa ni bila ne lepa ne v dobrem stanju! A zdi se, da ima Bog najrajši revne barake in hleve, v katerih začinja svoja dela.

Salezijanec Janez Krstnik Francesia, takrat je bil eden od don Boskovih fantov, je zapisal: »Ko je don Bosko prvič obiskal tisti prostor, ki ga je iskal za oratorij, je moral paziti, da ni z glavo udaril ob tramove, saj je bila na eni strani višina samo en meter. Na tleh je bila gola zemlja in ko je deževalo, se je voda stekala z vseh strani. Don Bosku so med nogami bezljale podgane in ga obletali netopirji.«

A zanj je bil to najlepši kraj na svetu. Takoj se je obrnil: »Hitro sem stekel k fantom, jih zbral okoli sebe in začel na ves glas kričati: Pogum, sinovi moji, zdaj imamo stalni Oratorij. Imeli bomo cerkev, zakristijo, učilnice, prostor za rekreacijo. V nedeljo bomo odšli v novi Oratorij, ki je tam, pri Pinardijevi hiši. Pokazal sem jim kraj. Mladi so besede navdušeno sprejeli: eni so tekali in skakali od veselja, drugi so negibno obstali, spet drugi so vzklikali, rekel bi, kričali od veselja.«

Tista nedelja je bila velika noč.

Ti skromni začetki, kjer je salezijanska ka-

rizma po navdihu Svetega Duha pognala korenine, nas danes spominjajo, da je Gospodovo vstajenje premenilo vse in spremeni vse. Mi pa smo tisti, ki v svoji svobodi uresničujemo to človečnost, ki jo je Bog »sanjal« za nas.

Vstali Kristus v Pinardijevi kapeli nas spominja, kaj pomeni pustiti se voditi Bogu, kaj pomeni živeti vero, ki jo je živel don Bosko, z glavo v nebesih in z nogami trdno na tleh, pozoren na prošnje in krike bližnjih.

Radovednost me je vodila, da sem na spletu poiskal zadetke ob besedi »vstajenje«. Seveda sem našel zadetke s sklicevanjem na krščansko vero, poleg tega pa se v »digitalni omari« najde vse možno. Med drugim je veliko filmov s takim naslovom, ki pa nimajo nič opraviti z vero. Tak primer je film *Mechanic: Resurrection* (slovenski prevod je zelo »nevtralen«: Ledeni morilec: Vrnitev), brutalna akcijska zgodba o nasilju in maščevanju. Popolno nasprotje osrednje skrivnosti naše vere.

FOTO: ANS

To izpostavljam zato, ker želim poudariti, da živimo v svetu, v katerem najdemo vse: vero in obsojanje vere, svobodo in suženjstvo, spodbujanje otrokovih pravic in prisilno delo mladoletnikov, spoštovanje dostojanstva žensk in njihovo izkoriščanje, družbeno pravičnost ter krivice in zlorabe, solidarnost ter razdeljevanje hrane in pomanjkanje vsega potrebnega za dostojno življenje. Še bi lahko našteval. Zdi se, da je naš svet boljši sejem, kjer lahko trgujemo z vsemi vrstami blaga. Brez kakršnega koli razlikovanja, brez vrednotenja. Ni pa vse dobro in ni vse dobro za nas.

»NE DOVOLIM SI ŽIVETI BREZ UPANJA«

Velikonočni čas, ki ga praznujemo, ter veliki dogodki Gospodove smrti in vstajenja nam govorijo o polnosti življenja, o drugem življenju: govorijo nam o upanju, potujoči človečnosti, Božji sedanjosti in prihodnosti, preprostosti vsakega dne, v katerem je navzoč Bog, ki je Ljubezen.

Pred mesecem dni je sveti oče, papež Frančišek, obiskal Irak. S svojim pastoralnim

obiskom je želel oznanjati mir, spravo in pravičnost. V njem smo lahko videli človeka globoke vere, ki živi v Bogu in ga prosi, da bi se rane, narejene zaradi človeških napak, zacelile in dale prostor bratskemu srečanju.

Je to preveč? Je to nemogoče ali utopično?

Ne. Verjamem, da je to mogoče, saj sem že večkrat dejal, da se po svetu vsakodnevno dogajajo »čudeži«, ki spreminjajo življenja in srca ljudi zaradi tistih, ki so verjeli, zaupali in ponudili roko v pomoč potrebnim.

Vstali Kristus v Pinardijevi kapeli nas spominja, kaj pomeni pustiti se voditi Bogu, kaj pomeni živeti vero, ki jo je živel don Bosko, z glavo v nebesih in z nogami trdno na tleh, pozoren na prošnje in krike bližnjih.

Tako kot mnogi med vami sem tudi sam v vrsti tistih, ki želimo vztrajati v upanju, v globokem zaupanju, ki se napaja iz moči Boga. Veste, zakaj? Ne dovolim si živeti brez upanja, sicer ne bi znal živeti, to ne bi bilo več življenje, vsaj ne »življenje v polnosti«.

Želim vam blagoslovljen velikonočni čas, poln Božje navzočnosti.

PEPELKINA ZGODBA MLADIH DANES

GAŠPER M. OTRIN, SDB
RAVNATELJ DOMA JANEZA BOSKA, ŽELIMLJE

Le kdo ne pozna Pepelke in njene zgodbe o osamljenosti ob izgubi matere. Povrh vsega je osovražena in ponižana s strani svoje mačehe in njenih dveh hčera. Z njo so ravnali kot s sužnjo in zaradi sedenja ob peči, na pepelu, so ji naredili ime Pepelka. Njeno zgodbo lahko beremo v luči vzgoje doma in v šoli, ker kaže staršem, učiteljem in vzgojiteljem pot radodarnosti. Skozi pet korakov si bomo pogledali, kaj nas ta zgodba 17. stoletja izpod peresa Charlesa Perraulta lahko nauči.

OSAMLJENOST

Je eno od izkustev, ki ga v sebi nosi vsak otrok in mladostnik. Nekateri govorijo celo o osamljenosti kot o bolezni 21. stoletja in o epidemiji osamljenosti, ki prinaša neprijetne občutke praznine, nepovezanosti, nesprejetosti, nevrednosti in pomanjkanje varnosti. Človek je lahko osamljen tudi, če je obkrožen z množico ljudi. To povzroča žalost, zaprtost vase, prilepljenost pred ekran in izogibanje odnosom ali pa iskanje pozornosti. Osamljeni so velikokrat razumljeni kot nesposobni, neprijetni, težavni ali čudaški.

Osamljeni mora najprej sprejeti sebe in svojo zgodovino. Pot k sreči so vrata, ki se odprejo navzven, k drugim. Kdor želi odpreti ta vrata, se mora spustiti v odnos z drugimi, odpreti svoje misli in srce drugemu, deliti svoje sanje, misli in strahove.

ODRINJENOST

V življenje Pepelke ob smrti matere vstopi mačeha in njeni prevzetni ter ljubosumni hčerki. Osamljenost Pepelke se še poveča, ko se spremeni v odrinjenost. Njeno ime razodeva, kako se počuti, kako se lahko poču-

tijo mnogi mladi tudi danes. Prav ljubosumje in odrinjenost sta dve stvari, ki vedno hodita skupaj. Ljubosumje nosimo vsi na nek način v sebi, je kot kapljica strupa v vedru sveže vode. Ljubosumje nas med seboj razdružuje ali celo dela nasprotnike in sovražnike.

Protistrup ljubosumju je najprej v tem, da znamo ceniti druge, njihove dosežke, njihovo osebnost. Tudi to, da o drugih ne govorimo negativno in slabo, kar mnogokrat izhaja iz ljubosumja. Pustiti drugemu, da je prvi, in postaviti sebe na drugo mesto.

PREIZKUŠNJA

Ples s princem je predstavljal za dekleta izjemno priložnost, trenutek emocij in hkrati preizkušnjo, katero deklet bo povabljen na ples in katero ne. Sestre gredo, Pepelka ostane sama, osamljena. Nihče ne misli na njo, nihče je ne pogleda, zato se potopi v grenke solze žalosti. Mnogi mladi nosijo v sebi tak občutek, da niso cenjeni, niso vredni, da se nihče zanje ne zavzame. Morda jih nihče doma nikoli ne pohvali in jim ne da priznanja, da so vredni. Lahko imajo vse (v materialnem smislu) in hkrati nimajo ničesar (v duhovnem smislu).

Pepelka ohrani svoje dostojanstvo, joka, a ne iz obupa. Ne smili se sama sebi, joka zaradi hudobije drugih, a v sebi goji upanje. Zavedati se svoje lastne vrednosti, tudi tega, da sem ljubljen Božji otrok.

DOBRA VILA

Predstavlja središče zgodbe. Vila v prenesenem smislu lahko predstavlja vzgojno moč družine, šole, župnije. Dobra vila je garancija za to, da je vedno nekdo, ki ti obriše solze. Ob tebi je Jezus, ki te posluša in ti prihaja naproti ter ti daje novo upanje. Dobra vila v zgodbi deluje v treh etapah. Najprej s pravilnimi besedami in jasnimi znamenji spodbudi Pepelko in ji obriše solze. S tem ji podeli novo moč, studenec upanja. Na drugem mestu pomaga Pepelki odkriti njene lastne vire moči: buča postane kočija; miši postanejo konji; kuščarji se spremenijo v njene družabnike; njena obleka se spremni v sijajno srebrno zlato obleko, kar ni drugače kot njene spremenjene solze. Kolikokrat se mladi ne zavedajo svoje resnične vrednosti in potenciala, ki ga nosijo v sebi, ker jim ga nihče ne pomaga odkriti. Dobra vila je družina, šola, župnija ..., kadar pomaga mladim odkriti in ovrednotiti ves njihov potencial. To, da se zavedajo, da je ob njih »dobra vila«, ki bo znala iz njih izvabiti tisto najboljše, da bodo lahko tudi najbolj skrite sanje postale resničnost. Dobra vila ni čudežna, Pepelki zna postaviti mejo (»vrni se do polnoči«), do nje zna biti zahtevna, a hkrati iskrena in poštena.

Vila nam daje smer, kako vzgajati: spodbujati, zaupati, brisati solze, ovrednotiti vse, kar je dobrega in lepega v mladem človeku, in mu pomagati, da iz sebe naredi najboljšo verzijo sebe.

PRINC

Je nekdo, ki zna pristopiti, srečati in spoznati svoje dekle. Je nekdo, ki odpre vrata svojega gradu, svojega srca, ki zaupa, ki ga ni strah soočenja z drugimi, ki si upa. Je oseba, ki zna izbrati dobre prijatelje in presega ti zavisti, ker je radodaren in zvest. Trudi se

za odnos in po vsem kraljestvu s pomočjo znamenja (izgubljenega čevljička) išče sorodno dušo. Je simbol nenehnega iskanja nečesa, kar je zanj dragoceno, in si tega ne želi izgubiti, zato v to vlaga vse svoje moči. Princ je podoba ljubljene osebe in resnične ljubezni, ki jo išče vsak (mlad) človek.

ZGODBA O ODPUŠČANJU

Ob zaključku zgodbe uvidimo, da polnost Pepelkine sreče ni trenutek, ko objame princa, temveč ko s solzami sprejme iskreno kesanje svojih dveh polsester, ki sta jo prej prezirali. Pepelka do njiju ne goji zamere in sovraštva, temveč odpušča in ju v polnosti sprejema. Trpljenje jo je oblikovalo, solze so postale biseri sreče. Kako dobra popotnica za rast otroka so besede »oprosti« in »oproščam ti«, če so le prisotne v domačem okolju. Kako blagodejno vplivajo Jezusove besede na oblikovanje duše: »Odpuščeni so tvoji grehi.« Pepelkina zgodba v preobutih čevljih je lahko za vse nas zares lepa spodbuda.

SVETI JOŽEF ZAVETNIK KATOLIŠKE CERKVE

KLEMEN BALAŽIČ, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJANSKO POKLICNO PASTORALO

Obhajamo leto svetega Jožefa. Papež Frančišek je želel, da se še bolj zavemo njegove pomembnosti v zgodovini odrešenja in ozavestimo vlogo in zgled, ki ga ima sv. Jožef danes za krščansko življenje. Letos mineva 150 let, odkar ga je Pij IX. razglasil za zavetnika katoliške cerkve. Papež Frančišek je ob začetku leta napisal apostolsko pismo z naslovom *Z očetovskim srcem*.

Je kratko in zelo prisrčno pismo, kjer sv. Jožefa predstavi pod naslednjimi vidiki:

1. Ljubljeni oče
2. Oče nežnosti
3. Oče v poslušnosti
4. Oče v sprejemanju
5. Oče ustvarjalnega poguma
6. Oče, ki dela
7. Oče v senci

Prav lepo je, kako je nebeški Oče, Bog, zaupal temu možu. Prav njemu je zaupal začetek zgodovine odrešenja. V varuhu svete družine imamo zgled, kako Bog zaupa preprostim ljudem, ki so v drugem planu. Sveto pismo se o njem ne razpiše na široko, omenita ga le Matej in Luka, a iz teh kratkih zapisov lahko zaznamo veličino varuha svete družine. Kar premalo se zavedamo, kako pomembno vlogo imajo tudi danes ljudje, ki na skrivnem, daleč stran od javnosti, služijo z vsakdanjim delom in se ne pojavljajo na prvih straneh časopisov ter drugih medijev, odločilno soustvarjajo lepoto človeškega življenja. Tudi v času svetovne epidemije, ki nas še vedno pesti, se je izkazalo, kako so prav tisti, ki so v življenju mnogokrat v drugem planu in prevečkrat spregledani, pomagali ljudem. Tu mislimo na delavce v domovih za ostarele, medicinske sestre v bolnišnicah, prodajalke v nakupovalnih centrih. Kljub temu da imamo občutek, da je sveti Jožef v drugem planu, je zelo dragocen v Božjih očeh in velik priprošnjik v nebesih

tudi danes za vse, ki z vztrajnim in težkim delom sebi in svojim bližnjim služijo kruh.

Sveto pismo nam pokaže, kako je sveti Jožef zaupal Bogu in njegovim načrtom, čeprav v celoti ni razumel Božjega načrta. Odkrival ga je postopoma in z velikim zaupanjem. Znal je podpirati Marijo v poklicanosti Božje Matere. V tem primeru lahko vidimo, kako je znal postati varuh tega, kar je Božja volja. Vidimo, kako je stal za Božjimi načrti. V nemirni noči, ko se je odločal, kaj naj stori z nosečo Marijo, je posredoval Božji angel in ga bodril, da sprejme Božji načrt, čeprav je iz človeškega pogleda nerazumljiv in skrivnosten. Bil je odličen varuh Božjemu Sinu in ga pripravljal za poslanstvo Odrešenika. Varoval in skrbel je za nekaj, kar ni njegovo, ampak Božje.

Prav zaradi tega smo se salezijanci na Slovenskem odločili, da v letošnji devetdnevni pred slovesnim praznikom sv. Jožefa prosimo za vse mlade, da bi našli svoje mesto na tem svetu in se zavedali svoje poklicanosti. Molili smo za tiste, ki jih Bog kliče v duhovni poklic. Verujemo, da sv. Jožef varuje

ILUSTRACIJA: CATHOLIC-LINK.COM

Salezijanski molitveni namen

MAJ

Za delavce in delavke, ki v težkih razmerah služijo kruh zase in svoje otroke. Da bi se zavedali, da dobri Bog nikoli ne prezre njihove ljubezni.

JUNIJ

Za novomašnike na Slovenskem, ki bodo v tem mesecu posvečeni. Da bi postali zavzeti in pogumni duhovni voditelji.

JULIJ

Za vse starejše, ki živijo v domovih za ostarele. Da se v počitniških dneh ne bi počutili osamljene in da bi svoje stiske usmerili v molitev.

mlade, kakor je skrbel za mladega Jezusa in mu pomagal, da zaživi poklicanost, ki jo je prejel od nebeškega Očeta.

Pri svetem Jožefu lahko vidimo, da je imel globoko vero, vero Abrahama, upal je proti upanju. Daje nam zgled, da je možno zaupati Bogu tudi v težkih življenjskih trenutkih. Začetki Jezusovega življenja so bili zelo težki in verjetno stresni: iskanje prenočišča za nosečo Marijo, porod v hlevu, beg v Egipt in skrivanje pred zločinskim Herodom ... Kakor je bil varuh preizkušane svete družine, tako je varuh vsem, ki so v težkih položajih življenja. V njegovem življenju so se dogodki drugače odvijali, kot si jih je zamislil ali predstavljal. V težkih življenjskih preizkušnjah bi lahko mislil, da je sam in da ga je zapustila Božja dobrotta. Bog pa je zaupal in verjel v njegov ustvarjalni pogum, da bo lahko izpeljal težko poslanstvo. Njegovo življenje nas utrjuje v prepričanju, da v težkih trenutkih življenja ne mislimo, da nas je Bog zapustil, ampak nam Bog zaupa, da bomo kos tudi težjim stvarim in se prav preko njih še bolj zblížali z Njim.

Papež Frančišek se v apostolskem pismu z naslovom *Z očetovskim srcem* še posebej obrne na očete in jim napiše med drugim naslednje dragocene besede: »Očetje se ne rodijo, očetje postanejo. Oče se ne postane zaradi tega, ker ima otroka, ampak ker je odgovorno prevzel skrb zanj. Kadar koli nekdo prevzame skrb za življenje nekoga drugega, v nekem smislu v odnosu do njega uresničuje očetovstvo.

V družbi našega časa je pogosto videti, da otroci nimajo očeta. Tudi današnja Cerkev potrebuje očete ... Biti oče pomeni vpeljati otroka v izkustvo življenja, resničnosti. Ne ga zadrževati, ne ga zapirati, ne ga posedovati, ampak ga usposobiti za odločitve, za svobodo, za odhode.

Morda je izročilo zaradi tega Jožefu poleg vzdevka oče dalo še vzdevek »najčistejši«. Ne gre zgolj za čustveno oznako, ampak za povzetek zadržanja, ki izraža nasprotje posedovanja. Čistost je svoboda od posedovanja na vseh področjih življenja. Šele ko je ljubezen čista, je v resnici ljubezen. Ljubezen, ki hoče posedovati, na koncu vedno postane nevarna, zapira, duši, onesrečuje. Bog človeka ljubi s čisto ljubeznijo, ko ga pusti svobodnega tudi za to, da se lahko zmoti in se postavi proti Njemu. Logika ljubezni je vedno logika svobode in Jožef je znal ljubiti na izredno svoboden način. Samega sebe ni postavljajal v središče. Znal je stopiti iz središča ter postaviti v središče svojega življenja Marijo in Jezusa. ... Očetovstvo, ki se odpove skušnjavi, da bi živelo življenje otrok, vedno odpira še neznane prostore. Vsak otrok vedno nosi s seboj skrivnost, nekaj neznanega, ki se lahko razodene samo s pomočjo očeta, ki spoštuje njegovo svobodo ...«

Namen letošnjega svetega leta je pogosto razmišljati o veličini sv. Jožefa, povečati ljubezen do tega velikega svetnika, da bi se mu pogosto priporočali v molitvah in ga po svojih močeh posnemali.

HIŠA DOBREGA PASTIRJA

Potrebe mladih
in preprostega ljudstva
ter volja,
da bi sodelovali
s Cerkvijo in v njenem
imenu, nagibajo
in usmerjajo naše
pastoralno delo za
prihod pravičnejšega
in bolj bratskega sveta
v Kristusu.

Salezijanske konstitucije, 2

**Rafo, imaš kakšen nasvet za nekoga,
ki se odloča za salezijanski poklic?**

Mogoče ga pa nimam. Mogoče je kar potrebno biti. Če hočeš biti nekaj »pofejkanega«, nekaj, kar ni originalno, kar je tako kot drugi, potem bodi nekaj drugega, ne smeš biti pri salezijancih.

Bodi to, kar si, s talenti, ki jih imaš, in z njimi nekaj naredi. Nekdo bo dober motivator, nekdo bo dober v ozadju, ki bo znal prvega postaviti v ospredje. Ni recepta, kaj moraš narediti in česa se moraš bati.

To, kar Jezus reče: »Moja milost ti je dovolj.«

Oglej si pogovor z Rafom Pinoso. ▼▼▼

YOUTUBE DON BOSKO SLOVENIJA
Rafo Pinoso o poklicnosti in salezijanskem poklicu

Želiš spoznati salezijanski poklic? ▼▼▼

Klemen Balažič SDB

031 468 874

kbalazic@gmail.com

www.donbosko.si/postani

MLADIM BOM OPORA, UPANJE IN KAŽI POT

Damijanova življenjska pot nikakor ni bila ravna in gladka. Tudi odkrivanje duhovne poti in odgovor na Božji klic ni bil enostaven.

»Toda kjer se je pomnožil greh, se je še veliko bolj pomnožila milost,« pravi sv. Pavel v pismu Rimljanom. Pavlu podobno zgodbo piše tudi mladi salezijanec Damijan Grlec.

POGOVARJAL SE JE MARKO SUHOVERŠNIK, SDB
FOTO: OSEBNI ARHIV

Damijan, prihajaš z Goričkega in si že končal študij zgodovine. Tvoja življenjska pot pa vsekakor ni bila ravna in gladka ...

Rojen sem v župniji svetega Jurija na Goričkem, v okolju, ki je zelo ekumensko, saj sobivamo katoličani, evangeličani, kalvinci in binkoštniki. Moj pokojni župnik g. Martin Vörös je bil nekoč salezijanec, oseba, ki mi je bila v mladih letih izjemen zgled. Do konca srednje šole sem bolj ali manj redno obiskoval nedeljsko jutranjo sveto mašo. Moja družina ni bila med rednimi nedeljniki, a ji je vera veliko pomenila in dala.

Ko se je bilo potrebno odločiti za nadaljnje življenje, sem imel le eno željo. Postati profesor zgodovine na univerzi in temu cilju sem bil pripravljen podvreči vse. Študij mi ni delal težav, večino časa sem krepko izstopal v svojih dosežkih. Izgledalo je, da je zame pot že končana, manjka stopnička do uresničitve življenjskih sanj. Vendar je Bog imel z mano povsem drugačne načrte.

V srednješolskih letih in kasneje v času študija zgodovine sem se začel iz različnih razlogov močno oddaljevati od katoliške Cerkve, kar me je kmalu po polnoletnosti privedlo v razna ezoterična new age gibanja in sekte, v katerih sem vztrajal leta in leta. V tem času sem bil tudi neusmiljen kritik katoliške Cerkve, duhovščine, vere same itd. Te izkušnje so me pripeljale do ponovne vrnitve v katoliško Cerkev in po nekaj letih do odločitve postati redovnik. Pot do tega ni bila gladka, ampak posuta s težavami, hudimi preizkušnjami, padci vseh vrst, obupom, trpljenjem ...

Na kakšen način si odkril, da te Gospod kliče na pot salezijanskega poklica?

Salezijancev, preden sem prišel k njim, nisem poznal. Prvi zgled na moji poti je bil pokojni domači župnik v otroških letih. O duhovništvu sem premišljeval ponovno pred začetkom študentskih let. Šele leta

Salezijanca Damijan Grlec in Gregor Markelc ob sprejemu cerkvene službe bralca, 10. april 2021

2013 sem začel dojemati, da me je Bog rešil iz pekla, v katerem sem se znašel z nekim namenom. Poskušal sem si ustvariti družino, vendar sem kmalu ugotovil, da ta pot ni zame. Po globokem spreobrnjenju sem postal goreč katoličan in slutil sem, da Bog od mene hoče nekaj več od drugih fantov. Dlje časa sem se boril z Njim, vendar je na koncu Njegova Ljubezen premagala moj boj in vse premisleke. V tistih letih sem imel že službo, svoj avto, manjkala mi je le partnerica in srečen bi bil v očeh domačih in sovaščanov.

Cele noči sem preživel v molitvi in branju svetih tekstov in življenjepisov svetnikov. Te zgodbe sem požiral in dajale so mi trdnost ter rast v veri. Tako sem na spletu nekega majskega večera 2014 našel dnevnik italijanske mistikinje, blažene Edvige Carboni, in ga bral vso noč, zjutraj ob 5.00 pa začel delo v tovarni. Svoje pričevanje o poklicnosti sem poslal tudi postulatorju za njeno kanonizacijo in dobil sem vabilo, naj pridem na njeno beatifikacijo, kar seveda ni bilo mogoče. Predtem sem iskal, kam me Bog kliče. V tem dnevniku sem večkrat prebral don Bosko in v mojem srcu je bilo takoj jasno, da je to tisto, kar Bog želi od mene. Spoznanje sem zaupal gospe Nevenki Brozina in duhovniku Srečku Frasu, ki sta me v tem času spremljala. Pred mano se je odprlo veselje, o katerem prej nisem vedel, da obstaja. Ko sem prišel na nedeljo svete Trojice leta 2014 na Rakovnik na pogovor

z delegatom za duhovne poklice, Petrom Pučnikom, me je v pogovoru vprašal, kaj vem o salezijancih. Dejal sem, da nič, in je rekel, da če je Božja volja, se vidimo jeseni. In tako je bilo. Doma sem povedal, kako sem se odločil, in deležen sem bil izjemnega nasprotovanja. Tako sem 29. avgusta 2014 pobegnil in zame ter moje bližnje se je začelo zelo težko obdobje, ki se je normaliziralo po nekaj letih.

Po noviciatu, študiju filozofije in vzgojne prakse salezijansko formacijo nadaljuješ s študijem teologije v don Boskovem mestu Turin. Kakšno je življenje v mednarodni skupnosti?

Po šestih letih salezijanske formacije sva s sobratom Gregorjem 14. septembra 2020 začela zadnjo fazo svoje formacije, študij teologije v Turinu, mestu, ki je dalo začetke salezijanske družbe in karizme. Po zadnjih poletnih programih za mlade v Sloveniji v Celju in na Uskovnici se je zame začelo novo obdobje. V skupnosti na naši fakulteti nas je 43 študentov in 22 profesorjev ter drugih sobratov. Smo zelo pisana družčina, prvi letnik sestavljamo fantje iz 12 narodov, tudi z afriškega kontinenta (Nigerija, Kongo, Zambija, Gana), in misijonar iz Gvatemale. Življenje v skupnosti je izjemno pestro in bogato. Predavanja, ki jih poslušamo, so na zelo visokem nivoju, in profesorji, ki s tabo živijo vsak dan, postanejo tvoji prijatelji. Vzdušje je zelo lepo. V tem letu smo bili deležni dveh obiskov vrhovnega predstojnika in vrste drugih visokih predstavnikov družbe. Čuti se njihova skrb in ljubezen do nas, ki smo prihodnost družbe. Večina časa je vsekakor namenjena študiju, nekaj časa pa tudi kvalitetnemu duhovnemu in bratskemu življenju.

Kljub korona času se odpravljate v razne župnije in oratorije na pastoralo. Kam hodiš in kako v tem letu poteka pastoralno delo?

Korona nas ni ustavila. V Italiji se na vsakem koraku opazi njihova pregovorna ležernost. Tudi ko je bila stroga policijska ura in najhu-

je, smo lahko brez težav in kontrole odhajali na svojo pastoralo, če jo imamo v mestu samem. Dobili smo dovoljenja, v realnosti pa v dveh mesecih popolne zapore niti enkrat nisem naletel na policijsko kontrolo. Moja pastorala poteka v salezijanski župniji Odraščajočega Jezusa (Gesù Adolescente) v turinski četrti San Paolo.

Spremljam skupino mladih iz zadnjih letnikov srednjih šol in predvsem v zadnjem času skupnost mladih nepolnoletnih migrantov, ki so prispeli v Italijo iz različnih držav Afrike, Azije in Albanije. Delo z migranti mi ni tuje, saj sem z njimi delal že v času noviciata, z otroki priseljencev pa sem se ukvarjal tudi dve leti v času vzgojne prakse v Celju. Na pastoralo hodim skupaj s sobratom Elvisom iz Gane. Pastorala v tej župniji in pripadajočem oratoriju San Paolo je bila pred korono ena najbolj cvetočih v mestu, v zadnjih letih sta od tam izšla tudi dva duhovniška poklica. Korona je prizadejala veliko škodo, saj so zaradi vseh teh določil začele razpadati športne ekipe, odšlo je veliko animatorjev ... Po epidemiji bo potrebno stvari postaviti na novo. S srečanj v živo smo se preselili na

splet in del mladih je tako odpadel. Mladi v tej župniji me polnijo vedno znova in znova. So goreči verniki, požrtvovalni in polni upanja in idej. Za njihovo prihodnost se ni bati.

Zelo pozorno spremljaš dogajanje v Cerкви in svetu ter si (bil) zelo odziven. Kako vidiš mlade današnjega časa glede na svoje osebne izkušnje in kot salezijanec, ki naj bi bil spremljevalec na njihovi poti?

Dogajanje v Cerкви in svetu sem spremljal zelo pozorno, moji pogledi so bili velikokrat zelo svojevrstni. Sobratje so to spremljali z mešanimi občutki. Po nekem času mi je uspelo, da sem se od tega oddaljil in zdaj že mesece moj profil na Fb počiva. Mladi današnjega časa so polni informacij in zelo kritični, zato od nas tudi veliko pričakujejo. Moji najlepši trenutki so, ko lahko mlademu človeku pomagam, najsi je bilo to v Celju v okviru programa PUM-O ali v duhovnih potrebah. Zame so mladi velik izziv in neizmerno se veselim, da sem lahko z njimi in med njimi. Stoodstotno se bom potrudil, da bom mladim opora, upanje in kažipot v njihovem življenju.

FOTO: OSEBNI ARHIV

POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC, Sals

Livio, v Avstriji si del salezijanske mladine, kjer si vključen v različne dejavnosti. Se lahko na kratko predstaviš?

Pozdravljena, salezijanska mladina v Sloveniji! Sem Livio, star 20 let, prihajam iz Avstrije. Trenutno študiram medicino in mednarodne odnose v Washingtonu, zaradi pandemije pa tudi na Dunaju. Moja mama prihaja iz Hrvaške, tako da sem odraščal ob obeh jezikih. Verjetno sem zato danes navdušen nad učenjem novih jezikov. Sem zelo odprta oseba, ki rada zabava ljudi. Letos sem dobil tudi priložnost, da se preizkusim kot radijski voditelj. Kadar ne potujem, igram klavir, violino, se družim s prijatelji, treniram karate ter sodelujem in pomagam v svoji župniji. V Celovcu je moja župnija edina, ki je salezijanska, zato se večina mladinskih dejavnosti dogaja tam. Že od otroštva sem ministrant, pomagam pri mladinskih skupinah in kjer me potrebujejo.

Pred nekaj leti sem se pridružil salezijanskemu mladinskemu gibanju.

Kako si spoznal salezijansko družino in kako si se vključil v programe?

Ko sem bil star 14 let, sem od prijateljice, ki je bila prav tako dejavna v domači župniji, prvič slišal o salezijanskem mladinskem gibanju v Avstriji. Bila je že del tega in me je povabila, da jo spremljam na enega od vikendov, kjer se je odvijal program Confronto. Moram priznati: takrat sem bil zaposlen s šolo, zato o tem nisem veliko razmišljal. Kasneje, ko sem imel 17 let in sem se vrnil z izmenjave v ZDA, me je salezijanec Rudi Ossanger, s katerim se zelo dobro pozna, povabil, da v svoji župniji organiziram Confronto s skupino salezijanskega mladinskega gibanja. Vabilo sem sprejel in bil popolnoma očaran. Prvič: vznemirljivo je bilo srečanje z mladimi, ne samo iz moje župnije,

ampak iz celotne Avstrije. Drugič: bil sem nov in nisem poznal skoraj nikogar, vendar sem bil od prvega trenutka popolnoma sprejet, brez kakršnih koli predsodkov. Ta občutek je bil super! Molitev. Kuhanje. Igranje iger. Pogovori dolgo v noč. Bilo je super! Ta občutek me ni zapustil, zato sem začel sodelovati v mladinskih programih znotraj salezijanske družine. Smešno mi je razmišljati za nazaj, ker nisem nikogar poznal, zdaj pa so to nekateri moji najboljši prijatelji. Zame je salezijanska družina resnično Gospodov dar.

Kateri programi so ti najbolj všeč? Kakšen vpliv ima udeleževanje v teh programih na tvoje življenje?

Težko vprašanje, ker so mi všeč vsi. ☺ V času srednje šole mi je bilo težko sodelovati povsod. Takrat sem bil večinoma samo del vikend programa Confronto v salezijanskih župnijah. Vedno sem bil navdušen nad tem. Prihod v

župnišče, kjer so potekala srečanja, je bil podoben, kot bi prišel v drugi dom. Srečanje s prijatelji iz celotne Avstrije je bil dogodek, ki ga težko izrazim z besedami. Ob različnih temah smo si izmenjali svoje misli in izkušnje. To je bilo zame zelo pomembno, ker mi je poslušanje drugih pomagalo razširiti pogled na nekatere teme. Všeč mi je bilo, da sem pogosto odhajal z novimi spoznanji. To se nikoli ni spremenilo, niti danes.

Zdaj so zaradi pandemije vsi programi na spletu. Eden mojih najljubših je zagotovo sredina jutranja molitev, ki jo pripravi Carina. Traja približno 15 minut, skupaj molimo in si podelimo različne citate, misli, impulze na določeno temo. Všeč mi je, ker mi vedno daje moč za dan in motivacijo do konca tedna! In seveda, obožujem mednarodna srečanja, kot je na primer srečanje Upanje živi, ki smo ga imeli pred kratkim.

Pred kratkim si bil del mednarodne ekipe, ki je pripravila spletno pripravo na veliko noč, z naslovom Upanje živi. Z udeleženci si podelil lansko izkušnjo praznovanja, ko si bil v tujini, ločen od svoje družine. Ga lahko deliš tudi z nami?

Da, seveda. Z veseljem. Torej, Veliko noč vedno preživim skupaj s starši pri starih starših. V moji družini je to čas, ko smo si res blizu. Toda lani ni bilo tako.

Vzel sem si prosto leto, da bi v Franciji izpopolnil svojo francoščino. Marca je pandemija dosegla enega od svojih vrhuncev in vse se je spremenilo. Potovanja so bila omejena. V tistem času nisem vedel, kaj se bo zgodilo naslednji dan. Začel sem izgubljati upanje. Kako upati, ko si sam, pogrešaš svojo družino, skupne velikonoč-

Ime

Livio Alessandro Pacherini

Starost

20

Družava

Avstrija

Kraj

Celovec

Župnija

Sv. Jožef

Najljubši letni čas

Poletje

Najljubša knjiga

Kriminalni romani

Kraj, ki bi ga rad obiskal

Firence

Najljubša pesem

Bohemian Rhapsody, Queen

Najljubša barva

Modra

Najljubši svetnik

Anton Padovanski

Najljubši citat iz Svetega pisma

Ps 27,1

»Gospod je moja luč in moja rešitev, koga bi se moral bati?

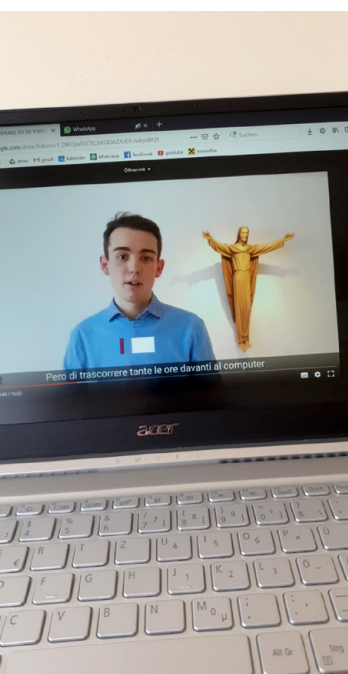
Gospod je trdnjava mojega življenja, pred kom bi moral trepetati?«

*Mladi smo ...
... skupaj močni!*

ne praznike? Hvala Bogu za moje dobre prijatelje. Pomagali so mi. Mislim, da nikoli nisem preživel toliko časa na Skypu. Lahko sem spregovoril o svojih strahovih. Pomagalo mi je, ko sem slišal, da imajo tudi prijatelji svoje strahove. Imel sem srečo, da sem bil eden redkih, ki so praznike obhajali v cerkvi. To je bila res velika pozitivna točka. A ko sem se vrnil v svoj apartma ali končal klepet na Skypu, sem bil še vedno sam, ni bilo starih staršev ne družine. Bilo je tiho. Začel sem razmišljati o velikonočnem času, brati odlomke iz Svetega pisma, moliti. To mi je pomagalo poglobiti vero. O svojem položaju sem začel razmišljati drugače. Da, bilo je strašljivo in bal sem se neznanega, osamljenosti. Toda naučil sem se, da lahko v brezizhodnosti in praznini potegneš nekaj najboljšega ali najslabšega. Z lahkoto smo jezni, tarnamo, krivimo druge za svojo bedo ali pa smo v teh časih bolj ustrezljivi, nesebični, razumevajoči in poglobljamo svojo vero.

Svet se sooča s koronavirusom in morali smo najti druge načine, da smo ohranili stik z drugimi. Kako je to vplivalo na delo z mladimi v Avstriji? S katerimi izzivi se soočate?

Izzivi ostajajo. Še posebej jih opažam v svoji župniji. Mladinske dejavnosti poskušamo ponuditi in organizirati na enak način kot pred pandemijo, a seveda na spletu. Otroški pevski zbor, mlajši ministrantje, skupine, ki mladim pomagajo pri šolskih nalogah, se srečujejo na spletu. Po eni strani mi je lepo videti, da veliko mladih izkoristi priložnost, da se sreča na spletu. Mnogi pravijo, da si želijo ostati v stikih in se srečevati, še posebej, ko so dlje časa doma. Veliko mladih bi potrebovalo stik s svojimi vrstniki, a se zaradi finančne stiske ne more udeležiti spletnih srečanj, saj nimajo tehnologije. Težko jih je doseči in bojim se, da bo ta razdalja ostala tudi po končanju pandemije.

Salezijanskemu mladinskemu gibanju prinaša tako imenovano »družbeno distanciranje« izzive, a kljub temu lahko opazimo nekaj pozitivnega. Po mojem mnenju številni spletni programi, s katerimi smo trenutno dejavni, odpirajo nova vrata po pandemiji. Poleg osebnega srečanja se bo lahko preko interneta povezovalo veliko več mladih katoličanov z vsega sveta.

Livio, hvala za tvoj čas. Kaj bi želel sporočiti salezijanski mladini iz Slovenije?

Hvala za zanimanje! Vse najboljše! Bodite zdravi! *(Te besede niso prevedene, saj jih je Livio napisal sam v slovenskem jeziku.)*

Z VEČNO LJUBEZNIJO TE LJUBIM

Tokrat ponovno pojdiva skupaj na pot v puščavo, tako kot sva šla že tolikokrat na Uskovniških tednih.

Ko so se Izraelci odpravili na pot v svobodo, na pot iz suženjstva, jih je postalo strah zase. Obžalovali so, da niso ostali v Egiptu, kjer bi bili sužnji, vendar bi lahko vsaj preživeli. Bog jih je vodil v obljubljeni deželo, vendar je bilo na tej poti potrebno vztrajati v zaupanju in negotovosti. Na to pot se podajaš tudi ti. Kaj so tvoja suženjstva, kjer ti je bolj udobno? Kaj te drži v udobnem? kateri strahovi? In v katero smer moraš narediti korake, kjer ti ni udobno in bi najraje zbežal nazaj na varno?

Pot, o kateri govoriva, pa je potrebno izbirati vsak dan. Jaz pa ti želim, da bi bil vsak tvoj korak, čeprav v negotovost, vseeno trden v zaupanju, da je s teboj na poti v obljubljeni deželo Gospod, ki ti pravi: Z večno ljubeznijo te ljubim, zato ti tako dolgo izkazujem dobroto (Jer 31,3).

TVOJA USKOVNIŠKA KAPLJICA

*GOSPOD je moja moč in moja pesem,
bil mi je v rešitev.*

To je moj Bog,

zato ga bom hvalil,

Bog mojega očeta,

poveličeval ga bom.

GOSPOD je bojevnik;

ime mu je GOSPOD.

Faraonove vozove

in njegovo vojsko je pahnil v morje;

njegovi izbrani častniki

so utonili v Trstičnem morju.

(2 Mz 15,2-4)

Bog ti na tej poti hoče pokazati in te naučiti, da je vedno zvest in da mu lahko vedno zaupaš. Da ti ni treba biti suženj, da bi lahko dobil, kar si želiš, ampak da ima Bog zate veliko več, kot si lahko predstavljaš. Za to pa se je potrebno odpraviti na pot, velikokrat tudi lačen, žejen, negotov ali neizpolnjen. Koliko zmoraš zares zaupati Bogu, da te bo on odžejal? In koliko je aktivno tvoje zaupanje? Koliko ga je videti v tvojih dejanjih?

FOTO: SMP

TOLAŽNICA – MATI UPANJA

S. IVICA OBLAK, FMA

V naši karizmi vedno bolj občudujemo skladnost don Boskove marijanske izbire s smernicami 2. vatikanskega koncila: Marijino podobo in njeno vlogo v zgodovini odrešenja, njeno posebno predanost božjim načrtom, njeno materinstvo, skrb in njene posege zlasti v težkih časih za rešitev ljudi.

Turin, ki je bil prvotno mesto Tolažnice, pa je postal tudi mesto Pomočnice; in valdoška bazilika se je oblikovala v živahno središče širjenja marijanske pobožnosti po vsem svetu. Don Bosko je mnoge spodbujal k zatekanju Mariji Tolažnici: "Ko bi ljudje vedeli, kako velika tolažba je v času smrti zavest, da smo častili Marijo, bi se vsi potrudili, da bi ji vedno znova skazovali posebno češčenje. Ona nas bo v zadnji uri s svojim Sinom v naročju branila pred sovražnikom naše duše. Če se proti nam zarotijo vse sile pekla, jih bomo z Marijino pomočjo zagotovo premagali.«

Skozi vsa leta svojega zemeljskega romanja nimamo mogočnejše zaščite, kot je Božja Mati; zaradi tega moramo do nje gojiti posebno pobožnost.

DON BOSKO

Svetišče Marije Pomočnice, ki ga je oblikoval ljubez in pogum tako velikega svetni-

ka, je postalo zatočišče vseh ljudi, ki so se zatekli k Mariji v kakršnikoli stiski in težavi. To svetišče je postalo pomembno za vso salezijansko družino, za vse duhovnike, posvečene osebe, starše, učitelje, vzgojitelje, da bi jih spominjalo na velikodušno darovanje samih sebe za potrebe Cerkve. Postalo je središče za mladino, ki se želi ravnati po salezijanskih idealih, ki išče odgovore na svoja vprašanja in si zastavlja življenjske cilje.

Ozrmo se v Marijo, Pomočnico kristjanov, Tolažnico v težkih časih, mogočno in materinsko vodnico vzgojiteljev vere in upanja. Naj bdi nad našimi dušami, nad družinami in mladimi, nad celotno skupnostjo verujočih, naj nas varuje pred vsemi silami zla, da bi postajali sol in luč v naši družbi. Izročimo ji vse trpeče, bolne, obupane, ostarele, umirajoče, osamljene, delavce, zdravnike, vse, ki se trudijo za dobro naroda in družbe. Naj nas krepi njena mogočna priprošnja!

Ne glede na to, s katerimi merili merimo »moč« in »šibkost«, nam je korona kriza pokazala, da šibkejši ljudje v družbi trpijo bolj kot močni.

Pandemija je človeštvo prizadela na način, ki si ga pred tem nismo znali predstavljati. V srce je zadela bogate in revne, slavne in nepoznane. Nobena družbena, politična ali gospodarska kriza v zadnjih desetletjih ni v takih razsežnostih zasejala toliko strahu, bolečine, negotovosti, solza in nasploh materialnih in nematerialnih izgub.

Po besedah vrhovnega predstojnika salezijancev Ángela Fernández Artimeja nam pandemija, s katero živimo, kot vernikom zagotavlja, da Bog po svojem Duhu spremlja zgodovino človeštva – tudi v najbolj neugodnih razmerah. Zato nam to vzbuja upanje. Krščansko upanje pa naredi našo vero trdno, sposobno prenesti življenjske viharje. Zato svet v današnji situaciji potrebuje pričevanje življenja, da nam zvestoba Gospodu po don Bosku pomaga, da se prepoznamo v bolečini drugih. Dejansko biti zvest don Bosku danes pomeni biti aktivno na strani revnih, zaznamovanih in ranljivih. Zato mora salezijanska karizma, danes bolj kot kadarkoli, pričevati v imenu revnih, zapuščenih in izključenih, tistih, ki jih ne slišimo, in tistih, ki so brez dostojanstva. Danes za nas ni druge poti.

FUNDACIJA DON BOSKO

Rakovniška ulica 6, 1000 Ljubljana

Svojo donacijo lahko nakažete po položnici oz. UPN obrazcu na transakcijski račun.

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

KODA CHAR

SKLIC SI00 100

Informacije

SPLET fundacija.donbosko.si

FB Fundacija don Bosko

T 041 357 640 (Janez Krnc)

T 030 362 800 (Fundacija, Maja Žibert)

E POŠTA fundacija@sdb.si

Pandemija bo še dolgo časa vplivala ne le na gospodarstvo, temveč tudi na politiko, kulturo, način življenja in medsebojne odnose. Z don Boskovo karizmo salezijanska družina živi sveto in pomembno nalogo – nadaljuje sanje ustanovitelja. Tudi salezijanci in laiki, ki sodelujemo pri delu salezijanskih skupnosti v Sloveniji, iz dneva v dan opažamo, da se posledice, ki jih je prinesla pandemija, odražajo v vsakdanu. V krizi duhovne revščine, ranjenih družin, revščini materialnih dobrin, izobrazbeni krizi v smislu iskanja pravih resnic, iskanjih lastne identitete ...

Kako naprej? Vprašanje si zastavljamo zelo pogosto.

Pridružite se nam pri DOBRODELNI AKCIJI v mesecu maju, ki jo boste lahko spremljali tudi na Radiu Ognjišče.

Rešitev in način za dolgoročno premagovanje posledic pandemije, predvsem za mlade, je izobrazba. In ob njej vzgoja z vrednotami, ki jih sprejemamo v šoli, doma v družini, v župniji, na igrišču. Pastoralno delo bo imelo smisel samo v solidarnosti. Ob dani ponudbi, ki so jo mladi lahko deležni, se zavedamo, da jim moramo še posebno danes pomagati tudi v finančnem smislu – predvsem odrinjenim, neslišanim, v finančnih stiskah – da se izkopljejo izpod praga revščine do izobrazbe, s katero se bodo v življenju lažje spoprijeli s posledicami kriz. Ob tem pa mora biti ravno solidarnost tista vrednota, ki nas bo povezala.

Hvala vam za vsak vaš dar, ki ga namenite za pomoč pri premagovanju posledic korona krize. Hvala, da nam zaupate. In iskreno priporočilo tudi v prihodnje.

NAPAČNO RAZUMLJEN

BARBARA KOTNIK
PUM-O CELJE

Velikokrat v življenju potarnamo, kako nam je hudo. Nimamo tega ali onega, godi se nam krivica, ves čas se rešujemo iz problemov in ko rešimo enega, se pojavi nov. Želeli bi boljšo službo, več denarja, lepšo hišo, počitnice nekje na drugem koncu sveta.

Vse naše želje in pričakovanja se nikoli ne nehajo stopnjevati. Kar je po eni strani prav, saj je v življenju nujno imeti cilje, ki jim sledimo. Lahko pa nam prinesejo le dodaten, nepotreben stres. Le-tega doživljamo zgolj zato, ker smo premalokrat hvaležni za vse tiste malenkosti v našem življenju, ki v tej naglici ponorelega sveta nezavedno postanejo samoumevne.

Nič več pa ni samoumevno, ko se človek sooči z resničnimi, krutimi zgodbami – takimi, ki jih ne bi privoščil niti najhujšemu sovražniku, in najhuje je, da jih slišiš iz tako mladih ust. Te zgodbe te presunejo in se te dotaknejo do tolikšne mere, da vse tarnanje, pritoževanje in iskanje raznih krivcev postane popolnoma odveč. Začneš se zavedati, kako srečen si lahko, da imaš streho nad glavo, vsaj nekaj sestavin v hladilniku in nekoga, ki se mu lahko zaupaš in zaneseš nanj, ko si v stiski.

Gre za zgodbe, s katerimi se mentorji v programu PUM-O srečujemo vsak dan. Trga se ti srce, ko slišiš, koliko hudega je morala oseba v tem kratkem življenju pretrpeti. Nekateri dobesedno bijejo boj za miren in dostojen vsakdan. Nikoli ne vedo, ali jih bo nasilen oče čez par ur postavil pred vrata, se bo nad njimi izživljala povsem zadeta mama ali pa jim bo očim z vnovičnim posilstvom odvezel še zadnji košček dostojanstva. A nimajo druge izbire. Vedno znova se morajo vračati v isto okolje, ki zanje še zdaleč ni primerno. V družini, v kateri bi se vsak moral počutiti najbolj ljubljeno in sprejeto, ti mladi velikokrat ne začutijo niti

kančka ljubezni. Tako so sami prepuščeni svoji bolečini in prisiljeni iskati pomoč zunaj – v sistemu. A tudi tam naletijo na goro ovir. Ker nimajo rednega dohodka, od katerega bi lahko nekaj prihranili, so prikrajšani za marsikatero stvar, s katero bi lahko stopili stopničko višje v svojem življenju. Vsak pomisli, da gredo lahko delat. To res drži, a kaj, ko človek s toliko prtljage težko vzdrži še dodaten pritisk na delu. Kvalitetna

“

Za marsikoga je program prvi prostor, kjer so slišani, razumljeni in sprejeti, ne glede na to, od kod prihajajo, kako razmišljajo, v kaj verujejo in kakšno preteklost imajo.

”

psihološka pomoč pa seveda ni poceni in si je nikakor ne morejo privoščiti, saj včasih nimajo niti toliko, da bi spodobno jedli. Zaradi pomanjkanja denarja ne morejo plačati šolnine, s katero bi si nekoč lahko izboljšali svoj socialni položaj, niti najti stanovanja, da bi se odmaknili iz nefunkcionalne družine in enkrat po dolgem času mirno zadihali. In tako se vrtijo v začaranem krogu nedosegljivih, a za vsaj malo bolj normalno življenje ključnih ciljev. Postane tudi tako težko, da začnejo dvomiti o smislu svojega obstoja, in lahko se zgodi, da enkrat ne vidijo več izhoda. Vse stiske jih pripeljejo do

FOTO: PUM-O CELJE

tega, da začnejo škodovati svojemu telesu z marsikaterimi substancami, ki vso bolečino vsaj za nekaj časa ublažijo, da se porežejo, ker se samo tako še lahko pomirijo, ali pa celo poskusijo končati s svojim mladim življenjem. Glede na vse, kar doživljajo, je verjetno včasih to res tista zadnja rešitev, ki jo vidijo v nekem trenutku. Vsekakor pa ni edina.

Ena izmed rešitev je tudi naš program, kjer imajo mladi možnost in priložnost, da se osebno opolnomočijo za izzive, ki jih čakajo v življenju. Pridobijo nova znanja in izkušnje, razvijajo veščine, odkrivajo in krepijo svoje sposobnosti in spoznavajo same sebe. Hkrati s spoznavanjem drugih širijo svojo socialno mrežo, odkrivajo, da niso edini s težavami in stiskami ter skupaj z drugimi iščejo rešitve za premagovanje le-teh. Za marsikoga je program prvi prostor, kjer so slišani, razumljeni in sprejeti, ne glede na to, od kod prihajajo, kako razmišljajo, v kaj verujejo in kakšno preteklost imajo. Prav tako nekateri prvič v življenju najdejo zaupnika, ki mu lahko povedo svoje stiske in ob katerem se počutijo pomembne in vredne. In to je tisto, kar potrebuje in si zasluži vsak posameznik, da sploh lahko deluje v svetu.

ŽENE NAS UPANJE

VEZILO 2021

Španski ilustrator Patxi Velasco Fano že leta prijateljuje s salezijansko družino. Ko je slišal za Veziло 2021 »Žene nas upanje: Glej, vse delam novo (Raz 21,5)«, je spontano izdelal »katehetsko« različico plakata, namenjenega predvsem otrokom.

≈ V središču je rdeč avtomobil v obsežnem popravilu, ki ga obdaja množica oseb, z ozadjem, ki ni naključno.

≈ Cesta, ki jo opazimo v ozadju, je polna vzponov in ovinkov. Luknje, neutrjene bankine in ovire so poškodovale avtomobil. »Potrebujemo popravila, da se lahko ponovno odpravimo na srečanje z drugimi in z Bogom,« razlaga ilustrator.

≈ V ozadju vidimo pročelje bazilike Marije Pomočnice: »To je naša delavnica. Njen dom je naš dom.«

≈ Sestra, otrok ... in toliki mladi junaki pričujejo, da »lahko vsi priskočimo na pomoč.«

≈ Sidro v sredini simbolizira »upanje, ki prihaja od zgoraj.«

≈ Nanj je obešen »naš edini motor, ki je Božja ljubezen.«

≈ Don Bosko z mladim stoji ob strani in se smehlja: »Don Bosko je vedno z nami in nas spodbuja s svojim pogumom in močjo.«

≈ Vzhajajoče sonce na desni strani obzorja nakazuje, »da smo pripravljeni začeti vsak dan znova.«

≈ Napisi »šola, dejavnosti, oratorij, družina, župnija« so registrske tablice: veliko jih je, a vse so izvirne.

≈ Žarnice v knjigi s križem so »besede Svetega pisma.«

≈ Vsa opravila – dvig, razstavljanje, zamenjava, popraviljanje, sestavljanje – predstavljajo napore, ki jih v svojem življenju vsak opravlja.

≈ V avtomobilu sedi smejoči se in opogumljajoči Jezus: »On je naš sopotnik. Z njim se ne bomo izgubili.«

≈ Menjava koles in popravilo karoserije predstavljajo celjenje ran, ki se pojavijo v življenju.

≈ Da bi »bolje videla rane, sta predstavnika mladih in starejših skupaj na kolenih.«

≈ Za avtomobilom stoji Marija Pomočnica, »ki nas ščiti kot odbijač pri avtomobilu.«

≈ Črpalka za gorivo za njenim hrbtom razkriva »naše gorivo: Božjega Duha, evharistijo in molitev.«

Žene u panje nas

Glej
vse delam novo

VEZILO 2021

Vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime

»Z NAVDUŠENJEM JE PREBUJAL UPANJE«

ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, SDB
VICEPOSTULATOR

V Hanoju so se spomladi 1954 mnogi ljudje pripravljali na beg pred komunisti. Ravnatelj Andrej Majcen je za 450 fantov iskal prostor na jugu Vietnama, a sajgonski škof je dejal: Imam že preveč beguncev. V srednjem Vietnamu pa je škof Seitz, ki je poprej v Hanoju Majcnu izročil sirotišnico, zdaj zanjo izposloval opuščeno cesarjevo pristavo Ban Me Thuot. Prišlo je tudi soglasje salezijanskega predstojnika iz Hong Konga in Majcen je pripravil prvi prevoz fantov z vojaškim letalom. Drugi polet se je sredi poti končal z zasilnim pristankom med molitvijo rožnega venca. Kapitan je stopil mednje in rekel, da so pristali z zadnjo kapljo goriva: »Vaš rožni venec nas je rešil.« Majcnovi sobratje so s petindvajsetimi letali Dakota nadaljevali preselitev fantov, Majcen pa je moral izpolniti še drug predstojnikov ukaz: »Pridi takoj v Hong Kong!«

Imenovan je bil za ravnatelja velike ustanove, ki jo je nekaj let prej dal postaviti dobrotnik Tang King Po za revno kitajsko mladino in se je po njem imenovala. Bilo je več enot: tehnična šola s tiskarno, knjigarna z imenom Salezijanski katehetski center, srednja šola, salezijanski aspirantat (pripravnikov) in skupnost sobratov.

Znani psiholog z rimske Salezijanske papeške univerze **Pio Scilligo** je kot novomašnik v Marijinem letu 1954 spoznal Andreja Majcna, ravnatelja na tej šoli v Hong Kongu, in pravi, da »je bilo lepo in razveseljivo delati z njim«. »Prav njegova dobrota se me je močno dotaknila in pustila v meni neizbrisne sledi (...). Z navdušenjem je prebujal upanje (...). Znal je na stežaj odpreti že povsem priprta vrata in tako spodbuditi navdušenje in zaupanje (...).

Navdušeno je govoril o Mariji, kako nekaj čudovitega je zaupati vanjo, saj je mati Jezusova in naša Mati, in se z zaupanjem spopadati z izzivi vsakega dneva (...).

Ključ za razumevanje njegove dobrote je v spoštovanju, trdno in zaupljivo zasidranem v odnosu do drugega (...). Blestelo je njegovo razumevanje, njegovo zaupanje in njegov upanja poln in vesel čut za resničnost. K njemu molim kot dobremu zavetniku, ki me pozna in me spremlja v težkih trenutkih. Pio Scilligo« (20. februar 2008).

Ko je ta sloviti profesor v Benetkah po skoraj petdesetih letih vodil specializacijo za psihoterapijo, je začutil dolžnost, da je ostarelega Majcna prišel obiskat v Ljubljano.

Majcnov nekdanji kitajski novinec brat **Joseph Cheung** v Hong Kongu pravi: »Andrej Majcen je bil pobožen človek. Ljudje v naši inšpektoriji so razširili glas, da je bil svetnik« (4. oktober 2008).

John B. Zen je spoznal Andreja Majcna kot mlad vzgojitelj na vzgojni praksi v Hong Kongu leta 1954. »Vedno sem ga imel za vzornega redovnika in salezijanca, dobrega predstojnika in še zlasti odličnega vzgojite-

lja in magistra novincev v Vietnamu.« Glede njegove svetosti pa pravi, da mu prihajajo na misel besede nekega papeža in so zelo primerne za Božjega služabnika Andreja Majcna: »Dajte mi redovnika, ki točno in zvesto izpolnjuje svoja pravila, in jaz ne bom odlašal, da bi ga razglasil za svetnika.« In nadaljuje: »Menim, da se ta trditev odlično prilega gospodu Majcnu.

Nadalje moram dodati, da bom izredno srečen, če bo nekega dne proces za Majcno beatifikacijo in kanonizacijo prišel do pozitivne in ugodne odločitve in da ga bomo častili na oltarju, njega, ki je živel dolgo let in ogromno storil za Kitajsko in Vietnam« (25. februar 2009). Ta mladi mož je po Majcnovi smrti postal višji predstojnik kitajske salezijanske inšpektorije v Hong Kongu (1989–1995).

Salezijanec **Natale Cerrato** je v Hong Kongu leta 1954 kot mlad ekonom eno leto »prijateljstva in salezijanskega dela« preživel ob ravnatelju Andreju Majcnu. Pravi, da težav ni manjkalo, o ravnatelju pa, da ga je »mogel spoznati kot človeka z veliko pobožnostjo, modrostjo in ljubeznijo.

MOLITE ZA PRIPROŠNJO BOŽJEGA SLUŽABNIKA ANDREJA MAJCNA IN USLIŠANJA SPOROČITE!

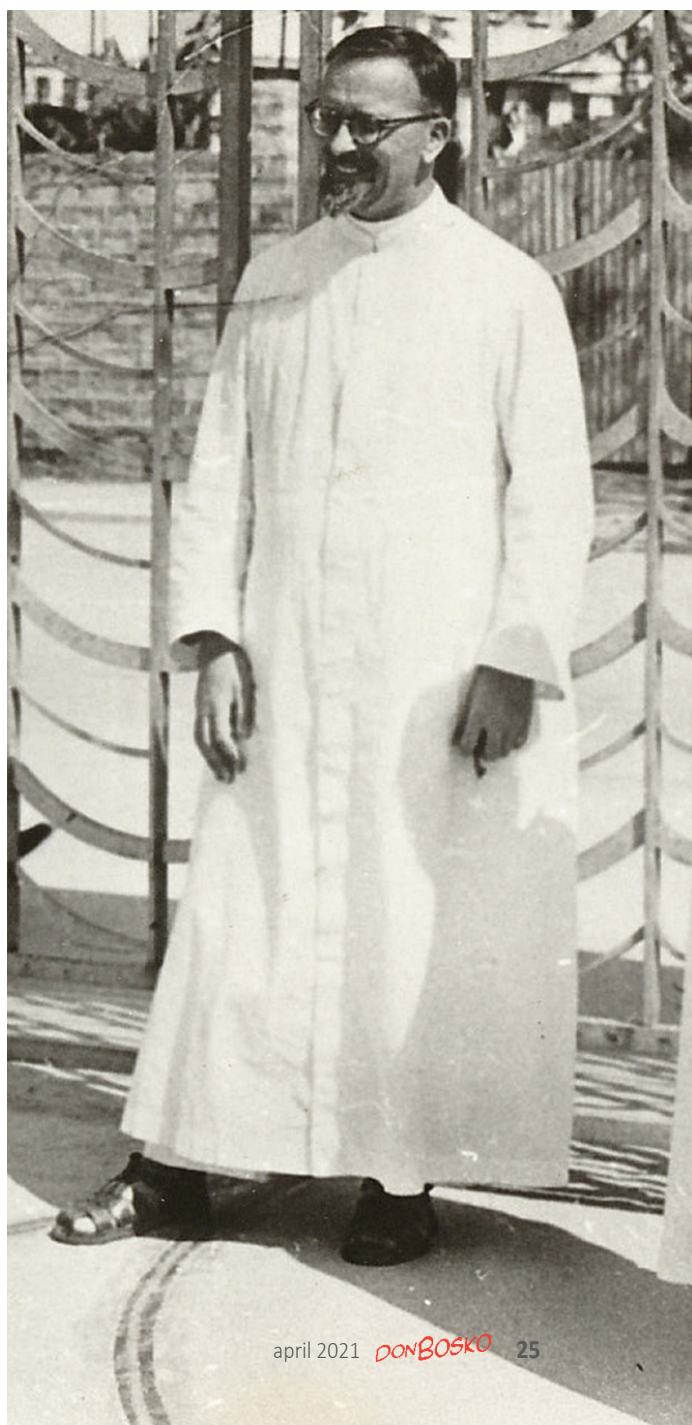
**POSTULATURA
RAKOVNIŠKA 6, 1000 LJUBLJANA**

Bil je vedno miren in veder v vseh težavah, ki so se pokazale v raznih enotah hiše. Nikoli ni nastopal z grajo ali jezo proti kakemu sobratu. Z velikim apostolskim in salezijanskim duhom je znal voditi ustanovo, čeprav je imel rahlo težavo pri izražanju v kantonščini, jeziku kraja, saj je prišel iz Vietnama in še poprej iz kitajske pokrajine, v kateri so govorili pekinško mandarinsko, narodni jezik, ne pa kantonščino kakor v Hong Kongu.

Želim torej podati svoje majhno osebno pričevanje, da sem gospoda Majcna srečal kot svetega salezijanca z veliko ponižnosti

in potrpljenjem ter z velikim dobrim srcem. Bil je človek, ki je veliko pretrpel in še trpel iz raznih razlogov, nenazadnje zaradi svoje glabotnega zdravja; a s svojimi težavami in trpljenjem ni obremenjeval nikogar. Bil je velik salezijanski misijonar z nespornimi sposobnostmi, pa vendar človek z globoko ponižnostjo in skromnostjo življenja« (Pinerolo, 26. januar 2010).

In ostareli kitajski sobrat **F. Tsang Tsong Lai** v Hong Kongu pravi: »Ah, don Majcen. Bil je moj predstojnik. Svetnik!« (26. september 2019).

ANDREJEV KLOBUK
FOTO: PATRICIJA BELAK

Strog s seboj, dober z drugimi.

» Bodi drugi don Bosko!

Pomoč mladim. Harmonija narave in milosti: posvečujoča milost odseva nedolžnost, se lesketa v očeh, v smehljaju, dobroti, korajži, smelosti do konca; v miru in v preprostih kretnjah in besedah.

[Don Boskovi salezijanci] iz polnosti evharističnega Jezusovega Srca zajemajo in se z bogastvom Božjim napolnjujejo, tako Kristus iz njih odseva, so priče Gospodove ter nosilci svetosti mladim. M1, 57-58

San. A. Majcen

ANDREJ MAJCEN, SDB (1904–1999)
učitelj in duhovni oče
misijonar na Kitajskem in v Vietnamu (1935–1979)
spovednik na Rakovniku v Ljubljani (1979–1999)

RAZUMEM ...

TOMAŽ STOJC, SDB

Ko je mama Marjeta prišla v Oratorij, je prevzela skrb za kuhinjo, perilo in vrt. Skrbela je za obroke fantom, krpala in šivala jim je oblačila ter skrbela za vrt, na katerem se je nekega dne zgodila »vojna«.

Fantje iz Oratorija so se radi igrali »vojno«. Nekega nedeljskega popoldneva se je zgodila katastrofa. »Poražena vojska« se je umikala čez vrt mame Marjete. Sledili so jim »zmagovalci« ter tako še dodatno po-teptali solato, zelje in paradižnik. Zvečer, ko so fantje zaspali, je mama sinu zamrmrala: »Janez, utrujena sem. Naj se vrnem v Becchi. Ne zmorem več.«

“

Ne branimo se trpljenja in križa, saj lahko le preko njiju zapojemo velikonočno alelujo.

”

Don Bosko ni odgovoril, z roko je le pokazal na križ, ki je visel na steni. Stara kmetica je razumela. Povesila je glavo nad kup raztrganih srajc in nogavic in nadaljevala s krpanjem.

Za prizor in odločitev mame Marjete velja misel sv. Favstine Kowalske: »Trpljenje je največji zaklad na zemlji – očiščuje dušo. V trpljenju spoznamo, kdo nam je pravi prijatelj. Prava ljubezen se meri s toplomerom ljubezni.«

Bonet

SESTAVINE

4 jajca, 120 g sladkorja, 50 g kakava v prahu, 500 ml mleka, 20 ml ruma, 120 g amarettov (italijanski mandljevi piškoti), karamela (120 g sladkorja in 50 ml vode)

PRIPRAVA

Na kuhalnik pristavimo kozico, v katero dodamo sladkor in vodo. Vsebinsko med mešanjem počasi segrevamo, da se ves sladkor raztopi. Sirup nato brez mešanja segrevamo še toliko časa, da postane zlato rjave barve.

Vzamemo ožji podolgovat pekač in vanj vlijemo pripravljeno karamelo. Z nagibanjem pekača levo in desno jo razlijemo po celotni površini in pustimo, da se strdi. Pečico segrejemo na 150 stopinj Celzija. Piškote zdrobimo z rokami ali pa si pomagamo z električnim sekljalnikom. V kozici segrevamo mleko. Jajca in sladkor z mešalnikom penasto umešamo. Primešamo presejan kakav v prahu, vroče mleko in rum. Na koncu primešamo še zdrobljene piškote. Pripravljeno zmes vlijemo v pekač, ki smo ga prevlekli s karamelo. Postavimo ga v večji pekač, ki ga do polovice napolnimo z vročo vodo. Sladico pečemo v vodni kopeli na spodnji tretjini ogrete pečice približno 60 minut.

Pečeno sladico ohladimo na sobno temperaturo, nato jo še za tri ure postavimo v hladilnik. Ko jo želimo postreči, jo s pomočjo ozkega in tankega noža ločimo od stranic pekača, jo previdno preobrnemo na servirni krožnik ali pladenj. Okrasimo z amaretti in postrežemo.

BOG POŽEGNAJ!

MARIJA JE NAŠA MATI V ŽIVLJENJU IN V SMRTI

s. JOŽEFINA ŠKRBEČ, hči Marije Pomočnice

s. MILENA DERLINK, FMA

Lik te hčerke Marije Pomočnice žari kot zgled preprostosti, ponižnosti in ljubezni. Bila je ena izmed prvih deklet, ki so odpotovale iz svoje dežele, da bi sledile salezijanskemu poklicu, ki so ga spoznale preko salezijancev.

Bila je prvorojenka, sledilo ji je še 12 bratov in sester. Zato je že kot otrok morala poprijeti za delo in biti v pomoč mami pri vzgoji bratcev in sestic. Bila je inteligentna, delavna in potrpežljiva, pa tudi ponižna in požrtvovalna. Tako jo opiše njena najmlajša sestra s. Frančiška, ki se ji je kot najstnica pridružila na poti FMA.

Jožefina je vstajala zgodaj zjutraj, naredila prva gospodinjska dela, nato pa hitela v župnijsko cerkev k sveti maši. Čeprav je bila pot dolga in naporna, vsakodnevnega srečanja z božjo milostjo ni nikoli opustila.

»Zvečer mi je razlagala molitve«, pripoveduje Frančiška, »skrivnosti rožnega venca in celo smisel redovnega življenja, čeprav sem imela šele štiri leta.« S tem jo je pripravljala na slovo, ki je sledilo po dveh letih in je bilo za vse zelo boleče, saj so jo v družini imeli zelo radi, nič manj kot mamo.

Kot dekle je bila vključena v župnijsko življenje. Bila je članica Katoliške akcije in z osemnajstimi leti je postala njena predsednica. Članice družbe se jo spominjajo kot zelo zavzete, vesele, velikodušne, z veliko ljubeznijo do evharističnega Jezusa. Inteligentna in ustvarjalna, kot je bila, je skromno in ponižno svetovala celo župniku v zvezi z animacijo mladine v župniji.

Odpotovala je odločna in vedra tja, kamor je vedela, da jo Gospod kliče, ko je imela že skoraj 30 let. Ena od sonovink jo opiše kot zgled ponižnosti in preprostosti. »Z vsemi je bila dobra, pozabljala je nase in se velikodušno da-

rovala za druge. Ni veliko govorila, toda njen nasmeh, mirnost, prijaznost in ljubeznivost so tudi nam pomagale, da smo postajale boljše. Le s težavo se je učila jezika, toda z mirnostjo je sprejemala napake, pa tudi smeh na svoj račun, kadar se je zmotila.«

Po zaobljubah so ji zaupali delo v kuhinji, čeprav se je videlo, da bi bila odlična vzgojiteljica. Šest let je ostala v Nizzi, v vrhovni hiši, šest let pa je preživela v Acqui.

Leta 1937, že po enem letu, ko so prve FMA prišle v Slovenijo, se je v domovino vrnila tudi ona. Poslali so jo na Selo, kjer so salezijanci odprli zavod za sirote, in tam ostala, dokler jih niso komunisti po vojni razgnali.

Svoje delo je opravljala z veliko natančnostjo. Vedno je takoj ubogala in naredila, kakor so ji naročili, saj je bila prepričana, da bo le tako božji blagoslov. Nikoli se ni pregrešila proti bratski ljubezni in nikoli ni o nikomer govorila

“

To delam, kot bi delala za Marijo, zato hočem narediti dobro.

s. JOŽEFINA ŠKRBEČ, FMA

”

slabo ali se pritoževala. Vedno je bila pozorna na potrebe drugih in če je le mogla, je naredila namesto njih najtežja dela. Nekoč je prosila ravnateljico, da bi namesto mlajše sestre vstajala zjutraj ob štirih, da bi zakurila peč. Dejala je: »Mlajše bolj potrebujejo počitek.«

Njena pobožnost je temeljila na dveh stebrih, ki ju je priporočal že don Bosko: velika ljubezen do evharističnega Jezusa, ki ga je imenovala »sladki jetnik«, in otroško zaupanje v Marijo Pomočnico.

**S. Jožefina Škrbec se je rodila
13. 4. 1893 na Vranskem.
Prve zaobljube je izpovedala 5. 8. 1925
v Nizzi Monferrato (Italija),
večne 5. 8. 1931, umrla pa je
9. 6. 1954 v Ljubljani.**

Njena sestra s. Frančiška ni veliko časa živela skupaj z njo, vendar zagotavlja, da jo je občudovala zaradi njenega krepostnega življenja. »Na skupnih sprehodih me je spodbujala k veselju, da sem lahko Jezusova nevesta in don Boskova hčerka. S svojo preprostostjo in žarom mi je govorila o Jezusu in Mariji.« Nekoč ji je rekla: »Včasih se pritožujemo, da ne znamo premišljevati ob Božji besedi. Ko pa nas kdo prizadene s kakšno besedo, takrat o tem razmišljamo lahko ves dan. To je zato, ker tako malo ljubimo Boga, tako zelo pa nas same.«

Ko je bila kuharica na Selu, je bilo dela vedno veliko. Med vojno, proti koncu leta 1943, so se v veliki kuhinji na Selu zbirali tudi nemški vojaki, sestre pa so še naprej delale za tamkajšnje sirote in za salezijance. V tem obdobju je bilo potrebno veliko previdnosti in ljubezni, kar je s. Jožefina imela, tako da so jo celo vojaki klicali »naša dobra mama«. Ko pa so prevzeli oblast komunisti, so najprej izgnali salezijance, sestre pa so nekaj časa še lahko ostale.

V kuhinjo so kot vodjo poslali prepričano komunistko, ki je bila zelo nastrojena proti veri.

S. Jožefina je poskušala z njo vzpostaviti dialog, a ni šlo. Lahko je le molila in evangelijsko pričevala. Vse se je še poslabšalo, ko so kuhinjo hoteli zase tudi partizani. Bila je potrebna brezmejnja potrpežljivost in s. Jožefina je s svojim nenehnim prijaznim nasmehom pridobila mnoge. Kuhar, komunist tudi on, ji je včasih v predpasnik nasul dobrot za sestre. Ko je prinesla sestram, je govorila: »Molimo zanje, naj jim Bog povrne z večnimi dobrinami.« Nikoli ni pustila, da bi jih kdo kritiziral, niti komunističnega sistema ne. Govorila je: »S slabim govorjenjem se ne bo nič izboljšalo, ampak le z molitvijo.« Njena skrb je bila samo: »Kje bodo končale te duše, ki tako sovražijo Gospoda?« Ko so prihajale novice o pobojih, tudi duhovnikov, je govorila: »Ko bi lahko dala življenje namesto teh pobitih duhovnikov!«

Ko so jeseni 1948 morale zapustiti hišo tudi sestre in odložiti redovno obleko, se je zatekla domov, kjer so jo z veseljem sprejeli, toliko bolj, ker je bil tudi oče že bolehen. Hrane je bilo zelo malo, čeprav se je ona zadovoljila z malo juhe. Tudi pot do cerkve je bila dolga in naporna. Postal je pravo mučeništvo vsak dan iti k sveti maši, sploh ko so se začele pojavljati zdravstvene težave. Zato se je takoj, ko je bilo možno, pridružila prvim sestram, ki so se v Ljubljani na skrivaj začele zbirati v majhno skupnost ob svoji predstojnici s. Alojziji Domajnko.

Zdravje je bilo vedno slabše. Odkrili so ji tumor v želodcu. Leta 1953 je želela opraviti duhovne vaje, saj je bila prepričana, da bodo zadnje v njenem življenju. Ob zaključku le-teh je še pisala svoji sestri Frančiški v Italijo. Ni ji prikrivala resnosti svoje bolezni in dodala: »Nič mi ne manjka. Ne boj se zame. Marija je naša mati v življenju in v smrti. Česa bi se morali bati? Bodi srečna in osrečuj druge. Tudi jaz sem zadovoljna in vesela.«

Proti koncu ni mogla zaužiti ničesar več, niti vode, sveto obhajilo pa je lahko prejela do zadnjega dneva. Duhovnik, ki ji je podelil bolniško maziljenje, je zagotovil, da še nikoli ni srečal bolnika, ki bi bil tako vesel. Kadar se je počutila bolje, je pela pobožne pesmi.

Želela je preprost pogreb, bil pa je zelo svečan. Tri mesece prej je rekla: »Rada bi umrla v juniju, da ljudi ne bi zeblo in ker so takrat ptički in rože.« Bila je uslišana. Umrla je 9. junija 1954, v Marijinem letu.

■ Povzeto po *Facciamo memoria*.

PROSTORI DOMAČNOSTI

Salezijanska ustanova v Želimljem z gimnazijo, dijaškim domom in domom duhovnih vaj je poznana ne le v Sloveniji, temveč tako rekoč po vsem salezijanskem svetu, saj nadaljuje don Boskovo tradicijo preventivnega vzgojnega sistema. Za dobro opravljanje poslanstva so potrebni primerni prostori, ki odgovarjajo zahtevam človeškega razvoja, zato smo se slovenski salezijanci lotili velikega projekta: gradnje novega dela dijaškega doma. Več o tem pa Gašper Otrin, ravnatelj Doma Janeza Boska.

POGOVARJAL SE JE MARKO SUHOVERŠNIK, SDB
FOTO: BERNARDKA RUPNIK

Zakaj in kako je prišlo do odločitve za gradnjo novih prostorov Doma Janeza Boska v Želimljem?

Letos praznujemo 30. obletnico obstoja Gimnazije Želimlje. Že od leta 1967 je bila na tem mestu Srednja verska šola, leta 1968 pa se je pričela gradnja internata za fante. Skozi leta se je internat večal tako po številu kakor prostorsko. Svoja vrata je odprl tudi za dekleta. Tako je danes v Želimljah 240 dijakov, ki tukaj bivajo, se učijo in živijo svojo mladost. Veliko prostorov dijaškega doma preprosto ni več ustrezalo tako velikemu številu dijakov. Tukaj mislim predvsem na kuhinjo in jedilnico ter na skupne prostore.

Kaj vse se skriva v novih prostorih?

Najprej smo lahko zares ponosni na lepo arhitekturno usklajenost z že obstoječimi objekti. V novih prostorih pa je svoj prostor našla nova kuhinja, zelo prostorna jedilnica in prostor za dve dekliški vzgojni skupini, torej za približno 60 deklet. 'Domovke' so se zelo razveselile večjih sob in učilnice in pa skupnega prostora z velikanskimi okni ter zares lepim pogledom na naravo.

Pot do jedilnice v eno smer in do šole v drugo smer se je nekoliko podaljšala. A še vedno se da v obe smeri priti v copatih ...

Za nekatere se je podaljšala, za druge spet ne tako bistveno. Tisto, kar je pomembno, je seveda to, da v jedilnico in nasploh povsod po hiši prideš v copatih, celo v pižami in športni opremi. Kljub temu da nas je veliko, smo med seboj kot ena družina. Morda k temu pripomorejo ozki hodniki, veliko lesa, urejenost, nasmejani obrazi, kapela in pa seveda odlični vzgojitelji in salezijanci.

Zaradi gradnje je bilo potrebno prestaviti in na novo urediti tudi igrišča.

Komaj že čakamo, da se zunaj otopli in bodo stroji spet zabrnili. Obrisi igrišča se že kažejo, manjkajo zaključna asfaltna dela in montaža golov, košev, stebrov, ograje idr. Igrišče je ena od stvari, ki jo dijaki zares pogrešajo, a karantena nam je pomagala, da to pogrešanje ni bilo prehudo. Nova igrišča bodo večja, boljše, tukaj bo tudi tekaška steza in veliko travnato nogometno igrišče, ob igrišču pa prostor za piknik in druženje.

Kako so zasnovani prostori v želimeljski ustanovi glede na don Boskov preventivni način vzgoje?

Že prostori sami po sebi vzgajajo, imajo vzgojno moč. Atrij, igrišče in klub so namenjeni druženju, skupnemu povezovanju, učilnica učenju, domačnost se gradi v prostorih vzgojne skupine, kapela je namenjena srečanju z Jezusom. To so tudi štirje elementi don Boskovega oratorija. Tukaj je še estetika in urejenost naših prostorov, odnos, ki ga imamo do prostora, in odnos, ki se ustvarja v prostoru. Prostori so svetli ter logično razporejeni, brez odvečnih »skritih koticov«, da ima lahko pedagoški delavec čim boljši pregled nad dogajanjem. Seveda pa je glavni poudarek don Boskove preventive v osebi asistenta, torej vzgojitelja.

PROTIUTEŽ NEGATIVNEMU DUHU ČASA

Prvi salezijanci so od don Boskove smrti (1888) do razglasitve za svetnika (1934) popisali ter zbrali pričevanja, spomine in dokumente o svojem očetu in ustanovitelju v 18 zajetnih zvezkih. Slovenci smo eden redkih narodov na svetu, ki ima prevod tega kolosalnega dela. V zadnjem desetletju je že izšlo 12 zvezkov v tiskani in elektronski obliki, letos prihajajo štirje novi. O pripravi in lektorskem delu smo se pogovarjali s salezijancem Stanislavom Duhom.

Kdo je prevajal Biografske spomine in kako se je porodila zamisel za izdajo?

Lahko smo hvaležni zdaj že pokojnemu profesorju Teološke fakultete dr. Valterju Dermoti. Ko je bil upokojen, se je s Kodeljevega, kjer je bival več let, preselil v naš dom na Trstenik in tam začel prevajati Memorie Biografiche. Ne vem, ali bi kdo drug zmozel v razmeroma kratkem času opraviti tako veliko delo. Prevedel je 17 zvezkov, odpoved srca je ustavila njegovo delo, umrl je star 79 let. Osemnajsti zvezek je prevedel Stane

Okorn, nekdanji ravnatelj naše Srednje verske šole v Želimljem.

Pri jezikovnem pregledu je več sodelavcev, slovenska izdaja jih našteva.

V Biografskih spominih odseva čas nastajanja. Zakaj je pomembno, da imamo salezijanci, salezijanska družina in sploh Slovenci tako zbirko v domačem jeziku?

Čas nastajanja Spominov se precej pozna, zato je to, ko v njih iščemo sporočilo za današnji čas, treba upoštevati.

Zdaj gre že proti koncu prvo branje 17. zvezka. Spomini so nam ohranili vpogled v veličasten Božji poseg v težke družbene razmere 19. stoletja, najbolj seveda italijanske. Italija zlasti pred združitvijo in še lep čas potem ni imela političnega vodstva, ki bi se moglo primerjati z avstro-ogrskim. Zlasti je bil izrazit njegov strup proticerkvenosti, s tem tudi sovraštva do papeža. Za prepotrebne socialne ustanove, zlasti za sebi prepuščeno mladino, je v glavnem skrbela samo Cerkev. Bog jo je obdaril z znanimi svetniki, med katerimi je izjemno mesto dobil Janez Bosko. Znal je vplivati na verne ljudi, da so doumeli, da je rešitev ulici prepuščenih mladih odvisna od njihovega sodelovanja, materialnega in duhovnega. Kaj je v njegovem času nastalo zavodov v Evropi in Ameriki, v katerih so bili mladi deležni poklicne in verske formacije in iz katerih je prišla armada duhovnikov in redovnikov, ki so bili s svojim duhom protiutež negativnemu duhu časa!

**Biografski spomini sv. Janeza Boska
na spletu**

www.donbosko.si/bis

V zadnjih zvezkih se vidi, kakšno svetost je Bog dal Janez Bosku in kako je ta osvajala ljudi, ko je on sam bil že zelo onemogel.

CELOTEN POGOVOR NAJDETE NA WWW.DONBOSKO.SI

SAMO BOG VE ZA NAŠE POTI

V salezijanski skupnosti v Podgorici (Črna gora) od začetka letošnjega šolskega leta poleg ravnatelja in župnika Janeza Mirtka, voditelja SMC Rudija Tisla in Nosha Gjolaja živi in deluje tudi salezijanec Izidor Lukić, ki je v Don Boskovem centru prevzel vodenje šole in kaplansko službo v župniji Srca Jezusovega.

Izidor, od kod prihajate in kako ste postali salezijanec?

Rodil sem se leta 1966 v Letnici na Kosovem hrvaškem staršem. V don Boska sem se zaljubil, ko sem bral njegov življenjepis, v katerem sem spoznal njegovo ljubezen do mladih. Tudi sam sem želel biti med mladimi po don Boskovem duhu.

V Zagrebu sem začel s študijem filozofije in teologije, vzgojno prakso pa sem v dogovoru z rimsko salezijansko inšpektorijo tri leta opravljal na Madagaskarju. Tu sem se najbolj naučil, kako moramo živeti don Boskovega duha med mladimi. Hitro sem se naučil jezika in se vživel, tako da so tri leta minila kot trije meseci.

Kam vas je vodila salezijanska pot po vrnitvi z Madagaskarja?

Po končanem teološkem študiju sem bil leta 1995 v Zagrebu posvečen v duhovnika. Takoj za tem sem odšel v Albanijo in začel svoje služenje kot mlad duhovnik. Prvo leto sem bil v Skadru, nato pa sem odšel v Tirano do leta 2001. Seveda ni bilo lahko v tistih razmerah, a če imaš vero, z Božjo pomočjo premagaš vse težave. Predstojniki so me nato poslali na Kosovo v Prištino, kjer se je začel graditi šolski center, ki je postal najboljši v regiji. V šolskem centru v Prištini sem preživel 18 let. Nato sem se vrnil v matično inšpektorijo v Zagreb, saj sem bil prej član južnoitalijanske salezijanske inšpektorije.

Kjer pa niste ostali dolgo ...

Spomini na leta duhovništva na Kosovem so bili še sveži, saj sem doživljal, kako živeti za mlade, jih ljubiti in voditi. A Božja pota niso naša pota. Ko sem bil na Jarunu v Zagrebu, me je obiskal inšpektor Tihomir Šutalo, s katerim sva bila v duhovnika posvečena istega leta. Dejal mi je: »Iščejo te.« Odrnil sem: »Dobre ljudi vedno iščejo!«

Slovenski inšpektor Marko Košnik se je obrnil na hrvaškega kolega za pomoč v Podgorici. Inšpektor Tihomir Šutalo me je vprašal, če sem pripravljen na kaj takega. Odrnil sem mu: »Tukaj v Zagrebu mi sicer ni hudega, a če mislite, da sem potreben drugje, dajte odgovor slovenskemu inšpektorju.«

Lanskega avgusta ste postali član naše inšpektorije in se preselili v Podgorico.

Ni se mi bilo težko preseliti v Podgorico, čeprav si nisem nikoli mislil, da bom kdaj deloval tukaj. Samo Bog ve za naše poti. Sobratje so me že čakali in me takoj lepo sprejeli. Glede na dolgoletne izkušnje v šolstvu upam, da bom v tukajšnjem Centru za odgoj i obrazovanje Don Bosko mogel doprinesti svoj delež. Vesel sem, da sem tukaj in da bom lahko še kaj dobrega storil. Lepo so me sprejeli sodelavci in mladi. Ker znam tako hrvaško kot albansko, se ni bilo težko prilagoditi novim razmeram.

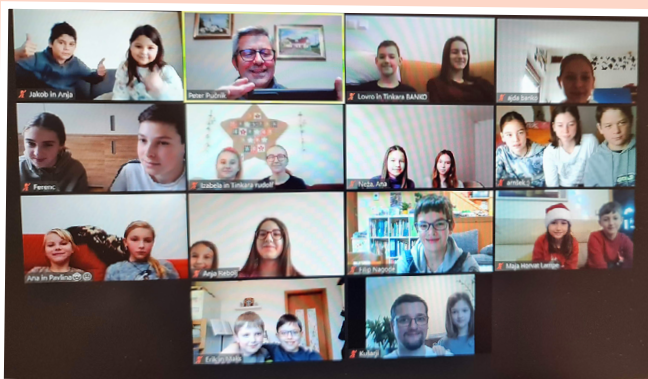
CELOTEN POGOVOR NAJDETE NA WWW.DONBOSKO.SI

V Don Boskovem centru v Mariboru nadaljujejo z gradbenimi deli. V spomladanskih mesecih so urejali večnamensko dvorano. Poleg dvorane so sanitarije, prostor za čistila, manjši prostor za skladišče in čajna kuhinja. Vse to je namenjeno tako obiskovalcem župnije, romarjem in drugim skupinam kot tudi skupinam, ki bodo večnamensko dvorano uporabljale. Povsod so uredili tlake (izolacija, talno gretje, estrih) ter napeljali elektro in strojne inštalacije (s prezračevalnimi kanali). Številnim dobrotnikom, ki ste z darovi, molitvijo in žrtvijo podprli to delo, se salezijanci iskreno zahvaljujejo in priporočajo za naprej.

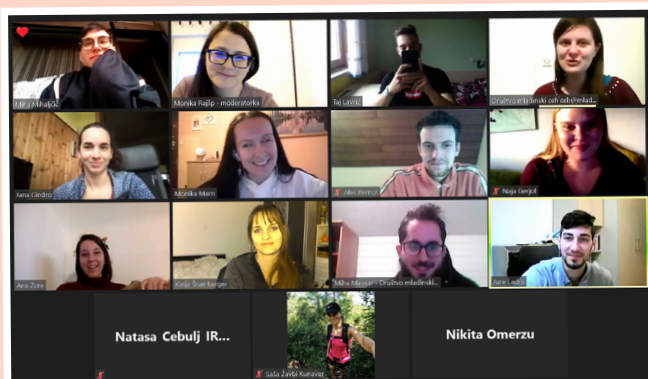
V Salezijanskem mladinskem centru na Rakovniku kljub omejitvam zaradi preprečevanja širjenja covidne bolezni niso popolnoma zaprli svojih vrat. Voditelji in sodelavci so delavnice in srečanja prenesli na splet in tako obiskovalcem pričarali marsikatero novost, zanimivost in zabavo v salezijanskem načinu in duhu.

Zavod Marianum Veržej ima že od lani zaprta vrata. Srečanja in spremljanja zakonskih skupin iz celotne Slovenije, duhovne vaje in osebna spremljanja, druženja za mlade in razni foto natečaji so se preselili na splet, hiša s parkom in kampom ter rokodelski center DUO pa z mnogimi prenovitvami čakajo na srečanja v živo.

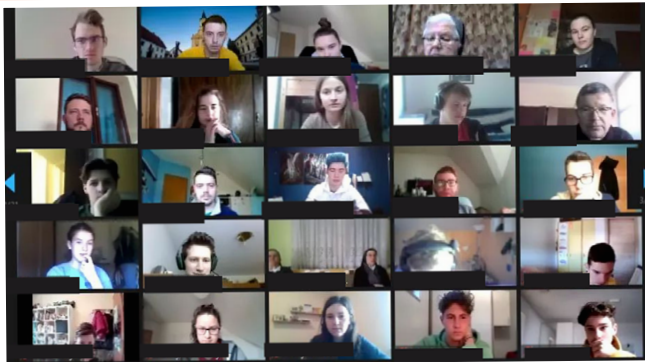
Mati Yvonne Reungoat, vrhovna mati družbe hčera Marije Pomočnice, je prejela prestižno francosko priznanje red legije časti, to je najvišje francosko civilno priznanje. Družba hčera Marije Pomočnice (FMA) čestita vrhovni materi za priznanje, ki ne pomeni doprinosa le Franciji, temveč vsemu salezijanskemu svetu, ki se zavzema za prenos evangelijskih vrednot mladim.

Projekt Brez vez(e) do službe, ki ga Društvo mladinski ceh s podporo Evropskega socialnega sklada izvaja v letih 2020–21, je v spomladanskem času vstopil v drugi pomembnejši del izobraževanja mladih brezposelnih. Intenziven 15-dnevni program je potekal v dveh 10-članskih skupinah. Preko spletne platforme Zoom so mladi črpali in pridobivali vsa potrebna znanja za ustanovitev lastnega podjetja.

Učitelj klavirja v salezijanski glasbeni šoli Musicentro v portugalskem Estorilu Marco Pombinho je s skupino »The Black Mamba« zmagal na portugalskem festivalu za evrovizijski izbor Festival da Canção 2021 s pesmijo »Love Is On My Side«. »The Black Mamba« bo tako maja zastopala Portugalsko na Evroviziji v Rotterdamu na Nizozemskem.

Združenje animatorjev Oratorija je v februarju za animatorje iz vse Slovenije pripravilo tri tematske večere na temo odnosov, 6. marca pa se je več kot 500 animatorjev družilo na spletnem Pomladanskem srečanju animatorjev Oratorija 2021. Spoznali so oratorijski priročnik in letošnjo himno, se kot običajno lahko udeležili različnih delavnic in dobili vpogled v ozadje zgodbe o letošnjem glavnem junaku, blaženem Carlu Acutisu.

Vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime je ustanovil tri nove salezijanske inšpektorije (provincije) v Afriki. Inšpektorija »Afrika Nigerija in Niger« (blaženi Artemij Zatti) ima sedež v nigerijskem mestu Lagos-lju, inšpektorija »Severozahodna Afrika« (Naša Gospa miru) ima sedež v mestu Cotonou-Zogbo v Beninu, inšpektorija »Jugozahodna Afrika« (sveti Jožef) pa ima sedež v mestu Ashaiman v Gani.

Kamenček v obhajanju 150-letnice družbe hčera Marije Pomočnice je bilo inšpektorialno študijsko srečanje v mesecu januarju. S. Danijela Kordeš nam je na temo »Tebi jih zaupam« z veseljem podelila košček bogastva, ki ga je pridobila na študiju salezijanske duhovnosti. Predvsem se je ustavila ob duhovnem spremljanju sv. Marije Dominike Mazzarello. Osvežile smo njen dar razločevanja v osebnih srečevanjih s sestrami, v pismih ... Vse to je aktualno in koristno še danes, ko tudi nam Marija govori: »Tebi jih zaupam!«

CIME je zveza inšpektorij FMA v Evropi in na Bližnjem Vzhodu. V pripravi na 24. vrhovni zbor so se inšpektorice in zastopnice, pa tudi predstavniki mladih in laikov, zbrali na Zoom skupščini. Pogovor je tekel o dopolnitvah vsebin delovnega dokumenta vrhovnega zbora glede na čas epidemije novega koronavirusa. Temeljni vprašanja sta bili: »Kakšen izziv želimo nasloviti na vrhovni zbor?« ter »Kaj želimo razvijati kot Evropa?«. Večkrat je bilo izrečeno spoznanje, da smo vsi na isti ladji in da se ne bo nihče rešil sam.

Laiška misijonarka Polona Dominik se redno oglašja iz Etiopije in pravi: »Z velikim veseljem se učimo, igramo, skupaj jemo, sestavljamo, čvekamo, čistimo ... Res sem hvaležna, da smem biti del tega. Da se namesto polemiziranja o svetovnem položaju lahko posvečam osnovnim potrebam nedolžnih mladostnikov, ki so prišli k nam z upanjem, da se usposobijo za boljše življenje.«
Pomagate lahko preko Misijonskega središča Slovenije.

Himna Oratorija 2021 avtorjev Klare Uršič in Blaža Pirnata nosi naslov »Originalen sem!«. Seveda govori o bl. Carlu Acutisu, junaku letošnjega Oratorija. Video, ki ga najdete na YouTubu Oratorij Slovenija, pa so posneli v SMC Celje.

Starejši sobratje salezijanci v domu na Trsteniku se kljub preizkušnjam korona pandemije znajo poveseliti, sploh ob praznikih in godovih. »Afričan« Gusti Horvat čestita »Afričanu« Vilku Poljanšku ob godovnem dnevu, potem ko je dopolnil častitljivih 80 let.

Čprav smo v negotovih časih, ko so maske še vedno del našega vsakdana in so naši medsebojni stiki oteženi, je stik in delo z otroki ter mladostniki glavna prioriteta Skale. Ves čas so bili zaposleni in prostovoljci z mladimi v stiku preko različnih delavnic, kvizov ter učne pomoči. V zadnjem obdobju se je z delno sprostivitvijo ukrepov to delo močno okrepilo. Tokrat ne več preko Zooma, temveč v živo. V marcu je potekalo redno delo v dnevnem centru, klubu in skupinah Cirkusa Fuskabo. Na svojo redno pot ob torkih, četrkih in petkih na Fužine odhaja tudi Minibus veselja, kjer v okrnjeni obliki izvaja redni program. Hvaležni smo, da se je Skali pridružilo lepo število prostovoljcev, s katerimi se lahko pokrijejo potrebe po učni pomoči, delu z različnimi skupinami ter asistenco pri programih. Zelo lepo sta uspela tudi dva dogodka, in sicer don Boskov teden z različnimi dejavnostmi ter dan staršev, na katerega so se otroci pripravljali z izdelovanjem okvirjev za družinsko sliko. Veseli smo lepega obiska, še bolj pa smo veseli, da se lahko zopet »normalno« srečujemo in skupaj drug drugemu pomagamo premagovati te negotove čase.

Tradicionalni glasbeni slavnini Večeri sodobne krščanske glasbe so se z zaostritvijo ukrepov prestavili na splet, a ostali predvajani v živo. V postnem ciklu se je zvrstilo kar devet večerov, ki so potekali ob četrkih zvečer od januarja do marca. Na večerih je skupaj nastopilo več kot 30 glasbenikov, s povprečnim ogledom v živo več kot 100 ljudi. Pripravljalna ekipa Mesta na gori že snuje zaključek sezone z večerom v živo, ko bodo razmere to omogočale.

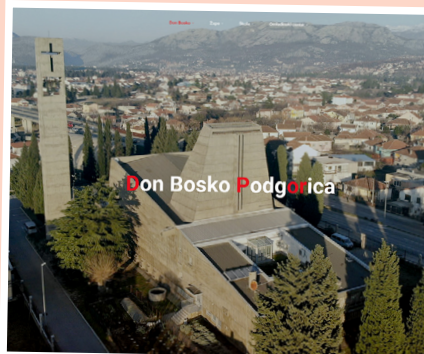
V dveh vikendih postnih duhovnih vaj (12.–14. marec in 19.–21. marec) so mladi spoznavali, kaj je bistvo človekovega poslanstva, kaj kot kristjani upamo, kako lahko upanje delimo z drugimi ter kje je tista meja, pri kateri se upanje ustavi. Se sploh kje ustavi? Vikenda prijateljskega druženja sta postu skoraj odvzela trpko resnico, da smo v času trpljenja in preizkušnje. Skupaj se jih je udeležilo okoli 50 mladih iz vse Slovenije.

Letošnji križev pot, ki so ga tako kot drugod tudi v Cerknici opravljali na izviren način, je postavila družčina odraslih skavtov zunaj pred župnijsko cerkvijo. Misli ob postajah so zapisale skupine, ki delujejo v cerkniški župniji.

Prvi torek v marcu je Klemen Balažič v sklopu *Srečanj z Bogom* postregel s temo »Delajte za jed, ki ne mine«. V razlagi svete maše se je ustavil pri molitvi Oče naš, obenem pa jo povezal s postnim časom, ko smo se pripravljali na praznik Jezusovega vstajenja. Kateheza, ki je tudi tokrat potekala preko spleta, se je zaključila z molitvijo pred Najsvetejšim, z razmišljanjem o svetopisemski priliki o izgubljenem sinu ter z molitvijo litanij ponižnosti.

V tem obdobju, ko se je življenje vsaj delno preselilo na svetovni splet in njegove aplikacije, so v Don Boskovem centru Podgorica, v glavnem mestu Črne gore, snovali, načrtovali in pripravili povsem novo spletno stran salezijanskega poslanstva v tej balkanski državi: www.donbosko.me

Sobota pred cvetno nedeljo je tudi v salezijanskem mladinskem centru v Celju potekala v znamenju izdelovanja butar. Medtem ko so možakarji pripravljali veliko butaro za v kapelo, je skupina mladih animatorjev z voditeljem Viktorjem Gancem izdelovala manjše butare, ki so jih nato razdelili župljanom že pred in po sveti maši v soboto zvečer.

Papež Frančišek je imenoval s. Alessandro Smerilli FMA za novo podtajnico na vatikanskem Dikasteriju za služnje celostnemu človeškemu razvoju, ki ga vodi kardinal Peter Turkson. Smerilijeva bo v Dikasteriju vodila oddelek za »vero in razvoj« in je prva ženska na vodilnem položaju v tem vatikanskem uradu.

KRISTUS JE VSTAL ...

... v praznih cerkvah, a preko prenosov na družbenih omrežjih v srcih kristjanov družinskih cerkva.

Ujeli smo utrinke iz nekaterih salezijanskih župnij.

Cerknica

Ljubljana Rakovnik

Šentrupert

Trstenik

Veržej

Stane Okorn SDB (1922–2021)

Dan pred božičem 1922 se je očetu Antonu in materi Heleni (roj. Nebec) rodil deseti otrok, Stane, le nekaj minut za njim je prijokal na svet še njegov brat dvojček. Krstili so ga na god sv. Štefana v Trnovem v Ljubljani.

Osnovno šolo je obiskoval na Barju. Zakrament sv. birme je prejel na praznik Marije Pomočnice leta 1931 v župniji Trnovo. Bil je kuhan in pečen na Rakovniku. Od tod je hranil otroške spomine na blagoslov zvonov in orgel, na salezijanske misijonarje in njihove navdušene pridige. V tem času pravega razcveta salezijanskega dela na Rakovniku je obiskoval gimnazijo na Poljanah in nato I. moško realno gimnazijo do petega razreda (1934–39). Največjo spodbudo za salezijanski poklic je dobil pri tovariših iz rakovniškega oratorija, med katerimi sta bila tudi Stane Kahne in Mirko Žerjav. Bil je navdušen nad lepimi zgledi salezijancev, zato zaprosi za vstop v salezijanski noviciat na Radni.

Noviciat se je začel 19. junija 1939, prve zaobljube pa je napravil 3. avgusta 1940 na Radni. Po noviciatu, ko še ni končal šestega razreda gimnazije, je vojna korenito presekala mirni tek življenja. Iz Radne so mladi salezijanci bežali pred Nemci na Rakovnik, da bi končali šesti razred in se od tam nato preselili na Lisičje nad Škofljico. Ker pa so jih na Lisičjem ogrožali partizani s svojim vdorom v zavod in z grožnjo po mobilizaciji, so se vrnili zopet nazaj na Rakovnik, kjer so leta 1943 dokončali šolo in maturirali.

Po maturi je ekonom mlade salezijance poslal na grad Boštanj pri Grosupljem, kjer naj bi z delovno akcijo pridelali prehrano za Rakovnik, kar se je pozneje izkazalo za zelo veliko napako. Pri umikanju so se zatekli na grad Turjak, kjer so bile zbrane tudi druge vaške straže. Tu so 19. septembra doživeli napad s topovi. Predali so se in padli v partizansko ujetništvo. Po dvomesečni ječi je bila večina vojakov pobitih v Jelendolu. Staneta je varovala Marija, da je ostal živ, saj je bil dodeljen v delovno brigado, ki so jo kmalu zajeli Nemci po zasedbi celotne Dolenjske. Odpeljali so jih v Ljubljano, od koder pa se je hitro izmuznil in spet našel dom na Rakovniku.

Bližal se je umik Nemcev. Partizani so se bližali Ljubljani. V tej negotovosti in grožnji po komunističnem maščevanju je z nahrbtnikom na rami odšel proti Karavankam. Vmes je Marijo na Brezjah prosil, naj ga živega pripelje nazaj domov. Tam so ga vojaki preoblekli v vojaško obleko. Šel je skupaj s kolono vojakov na vetrinjsko polje, kjer so čakali, da se vrnejo, potem ko bodo zavzniki zavzeli Slovenijo. Vsaj tako so upali. Prišel je dan, ko naj bi jih Angleži pošiljali proti Trstu, vendar so v Škoflji Loki dokončno spoznali veliko prevaro, ko so jih partizani napodili iz vagona,

jih med potjo pretepali in strpali v uršulinski samostan. Sodili so mu in ga poslali v Kamnik, pa nazaj v Kranj, dokler ni bil 14. junija 1945 poslan v zapor na Miklošičevi cesti. Za tolažbo mu je ostal rožni venec, ki mu je pomagal preživljati čas v samici. Po Božji previdnosti se javi za krojača v zaporniških delavnicah, kjer je srečal Janka Božiča, krojaškega mojstra v obrtnih delavnicah na Rakovniku, ki mu je pomagal in ga naučil šivati hlače, suknjiče in telovnike.

Maja 1946 je bil obsojen na osem let, vendar je bil po prizivu in pričevanju nekaterih bivših gojencev z Rakovnika na praznik sv. Terezije Deteta Jezusa oproščen krivde in kazni. Še isti dan je zapustil zapor, šel za nekaj dni domov, potem pa nadaljeval s študijem teologije. Ker so leta 1947 z odločbo komunistične oblasti rakovniški zavod zaprli, je skupaj z bogoslovci tri leta bival v ljubljanskem semenišču in od tam obiskoval Teološko fakulteto. Študije filozofije so mu priznali iz časov gimnazije, zato je nadaljeval s tretjim letnikom in na koncu dosegel državno diplomu, preden je bila Teološka fakulteta izključena iz Univerze v Ljubljani.

Večne zaobljube je napravil na Rakovniku na praznik sv. Petra in Pavla leta 1949, bil v marcu 1950. posvečen v diakona, leto pozneje pa v mašnika po rokah knezoškofa Antona Vovka. Novo mašo je imel na Rakovniku 2. junija. Že naslednji dan ga je inšpektor Ivan Špan poslal za kaplana na Kodeljevo. Po odsluženju vojaščini je novembra 1954 nastopil službo župnika v Tomišlju. Tam je ostal sedem let, poleg tega ga je inšpektor usmeril v nadaljevanje študija. Vpisal se je na francoski in italijanski jezik s književnostjo. Študije je opravil med letoma 1959 in 1962. Še med zaključevanjem študija je bil poslan na Reko, kjer so salezijanci vzpostavili svojo gimnazijo. Bil je imenovan za profesorja italijanščine, zemljepisa in zgodovine umetnosti. Po letu 1964 se je skupaj z novinci in kleriki preselil v Križevce na Hrvaškem.

Po treh letih se je vrnil v Slovenijo. V novozgrajeni Srednji verski šoli v Želimljem je postal prvi ravnatelj. Potrebno je bilo vzpostaviti šolo, najti učitelje. Veliko predmetov je učil kar sam. 24 let je bil glavni temelj Srednje verske šole. S svojim poučevanjem in vzgojo je zaznamoval dolge vrste salezijanskih generacij.

Ob začetku slovenske pomladi, ko je nastala Gimnazija Želimlje in so vajeti prevzeli mlajši sobratje, je odšel na Rakovnik za inšpektorialnega tajnika. Po štirih letih ga je inšpektor poslal na Koroško v Št. Primož, kjer je župnikoval na Apačah v Rožu. Po dveh letih je bil imenovan za ravnatelja v Katehetskem centru na Rudniku. Za kratek čas je bil tudi v Hamiltonu v Kanadi. Z Rudnika je odšel na Trstenik za ravnatelja. Vseskozi je pomagal po različnih krajih in bil neumoren delavec ter prevajalec.

Leta 2010 je na Rakovniku praznoval biserno mašo, septembra 2020 pa železno mašo, ko je obhajal 70 let duhovništva in 80 let redovnih zaobljub. Res neverjetna leta, ki jih je do zadnjega živel polno in z največjim veseljem.

V življenju rajnega sobrata Staneta ni najti duhovne in poklicne grenkobe. Je le zahvala, navdušenje, volja do življenja in hvaležnost. Ni zastajal za časi. Bil je človek širokega zanimanja in v koraku s časom. Želel je zajeti vse, kar je bilo dobro, kar je promoviralo življenje.

Bil je na razpolago, bil je vedno pripravljen. Ni se bal novosti ali zgrabiti na novo. Predstavljajte si, da pri 80-ih odidete v tujino, v Hamilton! On je imel sposobnost iti in narediti. Pri sedemdesetih se je učil kitaro.

Ni bil boječnej, ampak premočrten, odločen, ki se je znal postaviti tudi uradnikom in sodnikom po robu, toda hitro se je znal prilagoditi in znajti v novi situaciji. Ni moledoval, ampak se je vrgel v novo. Bil je globok duhovnik, župnik, pastoralni delavec. Bil je nepozaben profesor, ki smo si ga vsi zapomnili po njegovi hitri jezi in glasnih učnih urah, vendar izjemen v znanju, profesorskem pristopu in poučevanju. Bil je strog, vendar tudi popustljiv in človeški.

Bil je človek velikih sposobnosti: glasbenik, organist, zborovodja, režiser. Bil je krojač, čebelar, vrtnar, sadjar ... in strasten igralec taroka. Bil je prevajalec, velik kulturnik. Živa enciklopedija. To ga je zaznamovalo, zato je bil odličen sogovornik in spoštovan kot duhovnik širokega znanja, razgledanosti in svetovljan.

Predvsem pa je bil s srcem salezijanec in duhovnik. Kot salezijanec ga je krasila zvestoba poklicu. Ljubil je don Boska in njegovo delo. Gorečnost oznanjevanja mu ni pustila, da bi počival. Don Boskovo veselje in voljo do življenja je želel posredovati naprej, zato je tako rad govoril o svojem poklicu, ker je bil v njem srečen.

Franc Vidic SDB (1940–2021)

ŽIVLJENJSKA POT

Franc Vidic se je rodil 23. marca 1940 v družini očeta Jožeta in matere Terezije (roj. Rakovec), v kateri se je rodilo sedem otrok. Rodil se je v zahtevnih časih, ko se je nad slovenski narod zgrinjala ujma 2. svetovne vojne in so se zbirali temni oblaki komunistične revolucije ter bratomorne vojne. Že dan po rojstvu so ga nesli h krstu v župnijsko cerkev v Zgornji Besnici. Sveta birma kot znamenje potrditve Svetega Duha, ki jo je prejel v Kranju 17. 8. 1949, ga je podpirala pri iskanju Božje volje za svoje življenje. Kot zapiše takratni duhovni pastir v Zg. Besnici, Ivan Pavlin, je Franc vzorno sodeloval v župniji. Redno se je udeleževal sv. maše, pogosto prejemal sv. obhajilo, še posebej pa je rad ministriral in z veseljem pomagal pri drugih cerkvenih opravilih. Kapelica s kipom Matere Božje, ki jo je oče dal sezidati, je pomenila duhovni blagoslov. Trije bratje so namreč postali duhovniki salezijanci (poleg Franca še Janez in Jože). Prehodili so zelo podobno pot poklica. Ko je Franc končal osnovno šolo, je po vzoru obeh bratov obiskoval dvoletno nižjo gimnazijo v Kranju in se navdušil nad salezijansko družbo.

Že v prvih letih šolanja, še posebej pa ko je slišal za salezijance, se je v njegovi duši zbudila želja, da bi postal duhovnik – salezijanec. Ta misel je postala še močnejša, ko je bil na preobleki svojega starejšega brata Janeza. Takoj po končani nižji gimnaziji je šel z očetom na obisk na Reko in kmalu nato napisal prošnjo, da bi bil sprejet v Salezijanski zavod na Reki. Septembra 1954 je obiskoval 3. razred višje gimnazije, 4. in 5. razred pa je nadaljeval v Zadru in tam vstopil tudi v noviciat.

Prve zaobljube v salezijanski družbi je izpovedal na praznik Marijinega rojstva 8. septembra 1958 na Reki. Maturiral je na isti gimnaziji leta 1964. V istem letu se je preselil v skupnost na Rakovnik, kjer je jeseni 1965 začel obiskovati Teološko fakulteto v Ljubljani. Med prvim letnikom je napisal prošnjo za večne zaobljube, ki jih je izpovedal 8. januarja 1966.

Duhovniško posvečenje mu je na praznik sv. apostolov Petra in Pavla leta 1969 podelil škof dr. Jožef Pogačnik. Novo mašo je pel 6. julija istega leta ob asistenci dveh bratov duhovnikov.

Najprej je deloval kot kaplan na Razborju, nato je bil poslan za vzgojitelja v slovenski konvikt v Heimlinger, kjer se je preizkusil pri delu z mladimi. Ni bilo lahko biti vzgojitelj v tistih časih, ko je bila na eni strani svoboda, na drugi strani pa komunistični režim, kar se je čutilo tudi na Koroškem. Franc se je izkazal kot premočrten in natančen vzgojitelj. Z velikim veseljem je poleg vzgojitelskega dela več let pastoralno oskrboval slovenske vernike v Špitalu ob Dravi.

V težkih okoliščinah je postal ravnatelj v Celovcu, ko naj bi se vzgojni zavod selil iz Heimlingerja v Marijanišče in je bilo selitev potrebno urejati z Mohorjevo družbo. Na tem položaju je vztrajal do sredine leta 1977, ko je odšel za duhovnega pomočnika v župnijo Škocjan na Dolenjskem. Že po slabem letu je bil poslan v Cerknico za kaplana k svojemu bratu župniku Jožetu, vendar je bil tudi tu zelo kratek čas. Inšpektor ga je poslal nazaj v Celovec v Mohorjev dijaški dom, kjer je v skupnosti vršil vlogo vikarja, sicer pa je skrbel za vzgojo dijakov slovenske gimnazije.

Leta 1984 je postal župnik v Dobrni, kjer je ostal do leta 1991, ko je bil poslan na Unec pri Rakeku. Tu je služboval dobrih dvanajst let in zaznamoval utrip unške fare. Pastoralno je delal z ministranti, zavzeto učil verouk, ljudem pomagal in jim kazal pravo pot skozi življenje. Bil je predan in zavzet župnik. Navadil pa se je živeti sam, čeprav je bil ves čas povezan s sobrati in jih je rad obiskoval.

Leta 2003 je odšel za duhovnega pomočnika v Sevnico in skrbel za pastoralno oskrbo župnije Zabukovje, kjer je tudi živel. Začela se je oglašati zahrbtna bolezen, ki ga je pripeljala do popolne oslabelosti in okrevanja v bolnici.

Novembra 2014 je zato odšel na Trstenik. Zaradi ugotovljene demence, ki je iz leta v leto napredovala, je postajal vedno bolj odvisen od sobratov in negovalk, ki so skrbeli zanj. 2. junija 2019 je še obhajal zlato mašo, kjer mu je pridigal bivši inšpektor Janez Potočnik. V zadnjem letu ga tudi noge niso več ubogale, zato je obležal v postelji in tako dopolnil tek svojega življenja.

DUHOVNA PODOBA

Njivo duhovnega poklica je rajni sobrat Franc odkril v domači družini. Nagovarjal ga je zgled pokončnega in premočrtnega očeta Jožeta, ki je znal v trenutkih vojne in preizkušeni pred celo

družino pasti na kolena in iskreno izpovedati svojo vero v Boga ter pokazati, komu edinemu se je potrebno v življenju prikloniti in ga slaviti. Mati mu je vlila posebno ljubezen do Marije, zato so tudi postavili Marijino kapelico. Ohranjenih je veliko pisem, s kakšno ljubeznijo ga je mati spremljala in kako ga je imela rada ter ga bodrila, da ne bi izgubil stika z domačijo. Navduševala sta ga tudi starejša brata s svojo zagnanostjo in pobudami.

Po značaju je bil sicer bolj tihe in mirne narave. Toda imel je veselje in ljubezen do svojega poklica. Iz te preproste poklicne ljubezni je črpal marljivost, vestnost in neizmerno premočrtnost v duhovnem poklicu. Navdušil se je nad salezijansko pregovorno bližino mladim, kar je še posebej izkusil v Celovcu, ko so bile njegove vzgojiteljske in voditeljske sposobnosti močno na preizkušnji. Tu je moral namreč iz sebe potegniti tisti najboljši del, ki se v človeku prebudi samo takrat, ko vztraja kljub temu da se čuti poponoma nesposobnega in nevrednega, da bi bil kos dani odgovornosti in nalogam. Pokonci ga je držala prav zvestoba do poklica in do predstojnikov, do katerih je bil vedno iskren in direkten.

Večji del svojih moči, več kot 30 let, je potrošil za vodenje župnijskega življenja in pastoralnega dela. Znal je pristopiti do ministrantov, tudi do mladih in družin. Znal je biti blizu župljanom, zvest v malih in vsakdanjih opravilih. V tej preprostosti Gospodovega izvoljenca je izgoreval kakor tiha sveča, ki se brez glasu daruje, da razsvetluje in razodeva Gospodovo navzočnost.

Rajni naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Franc Balgač SDB, Argentina; Ivanka Belak, Topolšica; Ančka Bernik, Škofja Loka; Darinka Bešar, Cerknica; Antonija Božič, Šmartno pri Litiji; Cecilija Božič, Cerčno; Anica Fakin, Blanca; Marija Fescl, Hajdina; Marija Gomboc, Markovci; Marija Gravnar, Šempeter pri Gorici; Ana Horvat, Veržej; Rozalija Jakob, Lipovci; Franciška Janež, Lipovci; Stane Jančič, Šenčur; Franciška in Anton Jazbec, Čanje; Marica Klemenčič Brezovšček, Šebrelje; Franciška Kokalj, Britof; Ana Kordiš, Loški Potok; Rudi Majdič, Male Dole; Marija Marolt, Videm Dobropolje; Ema Mihelič, Škofja Loka; Stane Okorn SDB, Trstenik; Nada Planinc, Velenje; Cvetka Podobnik, Hotemaže; Anton Prijatelj, Ledine; Zofija Sladič, Litija; Helena Spagnolo, Šempeter pri Gorici; Marija Starič, Sevnica; Justa Strle, Stari trg pri Ložu; Olga Urbanija, Homec; Cvetka Urh, Vuzenica; Franc Vidic SDB, Trstenik; Danijel Vrečar SDB, Argentina; Jožefa Zalesnik, Radmirje; Anton Žerdin, duh., Maribor.

Danijel Vrečar SDB (1932–2021)

Rodil se je v Moravčah 25. julija 1932 očetu Stanislavu in materi Mariji. Salezijanski noviciat je opravil v Argentini, v Morónu leta 1951. Prve redovne zaobljube je izpovedal 31. januarja 1952. V duhovnika je bil posvečen 20. novembra 1960 v Cordobi. Svoje salezijansko in duhovniško poslanstvo je opravljal v raznih krajih po Argentini. Zadnja leta je preživel v hiši za starejše sobrate Artemij Zatti v Bahía Blanci (Buenos Aires). Umrl je 5. marca 2021, star 88 let. Od tega je preživel 69 let kot redovnik in 60 let kot duhovnik.

Franc Balgač SDB (1940–2021)

Rodil se je v kraju Avellaneda (Buenos Aires) 27. junija 1940 slovenskima staršema Francišku in Tereziji. V salezijanski noviciat je vstopil leta 1957 v Morónu. Prve redovne zaobljube je izpovedal 31. januarja 1958. Študij in začetno salezijansko formacijo je opravil v Bernalu, kjer je bil 18. novembra 1967 posvečen v duhovnika. Svoje salezijansko in duhovniško poslanstvo je opravljal v salezijanskih ustanovah Uribelarrea, Del Valle, San Miguel de La Plata, Ensenada, Avellaneda, Don Bosco (Quilmes), Mar del Plata in Bernal. Zadnje mesece življenja je preživel v hiši za starejše sobrate Artemij Zatti.

ČUJEČNOST *pod lučmi* VSAKDANJIKA

V sodobnem času so se razširila srečanja na daljavo. To so srečanja, pri katerih je med dvema ali več ljudmi vmes aparat, ki zajema sliko in zvok ter ga posreduje drugim. Srečanja na daljavo imajo elemente resničnega srečanja (človeka vidimo in slišimo), a so v nečem nadvse pomembnem okrnjena. V digitalnih kontaktih namreč ni mogoče vzpostaviti resničnega očesnega stika. Gotovo ste to že vsi opazili. Na ekranih v večini delujemo, kot bi bili razdvojeni, kot bi se stiku s sočlovekom izogibali. Zakaj?

Če med srečanjem gledam v kamero, ima moj sogovornik na drugi strani občutek, da ga gledam. Jaz pa njega ne vidim, saj gledam v kamero. Če ne gledam v kamero, ampak v ekran – v želji, da bi doživela srečanje preko očesnega stika s človekom, s katerim se pogovarjam – vidim, da gleda nekam dol ali gor ali vstran, pač odvisno od položaja njegove kamere. V resnici tisti na drugi strani ravno tako kot jaz gleda v ekran v upanju, da bo ujel moj pogled.

Pa ga ne, ker kamera nima ne srca ne pameti. Vse, kar kamera zmore, je ujeti svetlobo in jo poslati naprej. Manever, s katerim hočemo v ekranu drugemu neposredno pogledati v oči, povzroči prav nasproten učinek. Na zaslonu je videti, da gledamo stran, kot da se očesnemu kontaktu izogibamo.

Če hočem ustvariti videz, da sogovorniku gledam v oči, ne smem gledati v ekran, temveč v kamero. Tako me oni na drugi strani vidi v oči, ko gleda v zaslon. Vendar gre zgolj za videz. Kajti jaz ne gledam v zaslon, temveč v kamero, zato svojega sogovornika ne vidim v oči, čeprav me on doživlja, kot da me gleda iz oči v oči. Mimogrede: pravkar sem na spletni strani neke mednarodne univerze, ki v tem času izvaja didaktične dejavnosti na daljavo, prebrala natančno navodilo, da mora študent med izpitolom ves čas gledati v kamero. Po vsem prej povedanem razumemo, zakaj.

Druga ovira za kakovostno digitalno srečanje je glas. Aparature glas spremenijo, ga oslabijo, okrepijo, zvišajo, znižajo, zamrznejo, raztegnejo, zatresejo. Glas je v srečanju odločilen. Ljudje se namreč lahko strinjamo glede teorij in principov. Vse pa se zaplete v tonu našega glasu. Tudi če na srečanju govorimo stvari, ki so resnične in zanimive, bo šele ton glasu povedal, ali smo zraven tudi s srcem.

Zelo težko se povežemo v odnos, če srečanje ni podprto z ustreznim tonom glasu. Mama, ki reče otroku »rada te imam«, to stori s prijaznim tonom in otrok zaupljivo zažari. Če uporabi ciničen ton, to v malih otroških možganih povzroči katastrofo. Kako mi lahko reče, da me ima rada, če pa uporablja takšen ton glasu? Od tu do otrokovih vedenjskih težav je samo še pol milimetra. Tudi odrasli, nevede in nehote, odmevamo na glas, ki ga slišimo, in po njem uglasimo svoj odgovor.

Pri srečanju iščemo tiste trenutke, ko smo z drugim uglašeni na isti ton. Uglašenosť na isti ton pomeni nihanje z enako in po možnosti največjo amplitudo. Tudi ko smo v srečanju, lahko pride do občutka, da se s sogovornikom nahajamo na isti valovni dolžini. Srečanje s sočlovekom je dogodek, pri katerem normalen človeški organizem oddaja in prejema to iskanje skupnega pravega tona, ob katerem zavibriramo in se počutimo bolj živi. Dosegli smo resonanco.

S. Mojca Šimenc FMA bi lahko knjigo napisala s strokovnimi izrazi in skrajno nerazumljivo za širši krog, a se je odločila za težjo pot. Knjiga je napisana razumljivo in berljivo.

salve SALEZIJSKA ZALOŽBA

		# DON BOSKO	PRENEHANJE DEJAVNOSTI	REŠITEV ↓	IRENA KOHONT	POŽIVILNA PIJAČA	DON BOSKO	REŠITEV ↓	KAMEN Z AVALE	MOŠKI OB POROKI	# DON BOSKO
		UMAKNITEV							OPRODA VASJA OCVIRK		
DERVO IZ KATEREGA PRIDOBIVAJO KAKAV											
IVAN RUPAR					ITALIJANSKA REKA						
GR. BOG LJUBEZNI					ZAPELJIVEC, ŽENSKAR						
# DON BOSKO	PUNČICA V OČESU RUSKI SKLAD IN DIRIGENT						ŠVED. FILM. IGRAL. LENA LJUDSTVO KIT. IZVORA				
STARO RUDARSKO MESTO V SLOVENIJI						TRŠČICA (PRIMORSKO) ATLETSKA DISCIPLINA					
EVANGELIČAN										STARO IME ZA FEBRUAR	KRAJ PRI KOPRU
REKA V ANGLIJI					INDIJSKI VODNI BIVOL MESTO V PAPI NOVI GV.				19. IN 5. ČRKA ABECEDE ZELIŠČAR P. SIMON		
LUKA ŽVIŽEJ					KNJIŽEVNIK TAUFER		AVSTR. ROCK PEVEC NICK ŠP. IGRALKA ENCARNA				
3. IN 2. SAMOGLASNIK					NEKAJ KRATICA ZA AVSTRUSKI ŠILING	SPREMEMBA HITROSTI OBLIKA SOCVETJA					
MEŠANICA PREPERELIH DELOV LESA IN ZEMLJE								SL. HUMORIST. PUTRIH ENAKI ČRKI			
GOROVJE V SREDNJI GRČIJI						PREBIVALEC AOSTE					
OBČUTEK MORALNE ODGOVORNOSTI						ALPСКА DOLINA POD TRIGLAVOM				NINA IVANIČ	

GESLO križanke DB 2/2021

pošljite do 20. junija 2021
na uredništvo revije Don Bosko.

- 1. nagrada:** jakna s kapuco (L), z logotipom *Don Bosko*
- 2. nagrada:** knjiga *Sveti Janez Pavel veliki*
- 3. nagrada:** knjiga *Don Bosko - z močjo srca*
- 4. nagrada:** knjiga *Klepet z don Boskom*
- 5. nagrada:** stripa o *Mihelu Rui in Magdaleni Morano*
- 6. nagrada:** rdeča majica (M) z logotipom *Don Bosko*

REŠITEV križanke DB 1/2021

Salezijanci sotrudniki

NAGRAJENCI

- 1. nagrada**
Alojzija GOLČMAN, Šmartno/P.
- 2. nagrada**
Irena HORVAT, Ljubljana
- 3. nagrada**
Ilonka RŠUMOVICH, Bled
- 4. nagrada**
Matej ROŠKAR, Jakobski Dol
- 5. nagrada**
Kristina JESENEK, Škofja vas
- 6. nagrada**
Eva ZEMLIČ, Ranče

Hvala, ker podpiraš salezijansko vzgojno dejavnost v Sloveniji in po svetu.

FUNDACIJA DON BOSKO

Rakovniška ulica 6

1000 Ljubljana

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

KODA CHAR

SKLIC SI00 105

NAMEN Don Bosko

Don Bosko je brezplačen in razveseljuje 4-krat letno. Lahko ga naročiš!

DON BOSKO
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

059 339 100
donbosko.revija@sdb.si
www.donbosko.si

Don Bosko Slovenija

